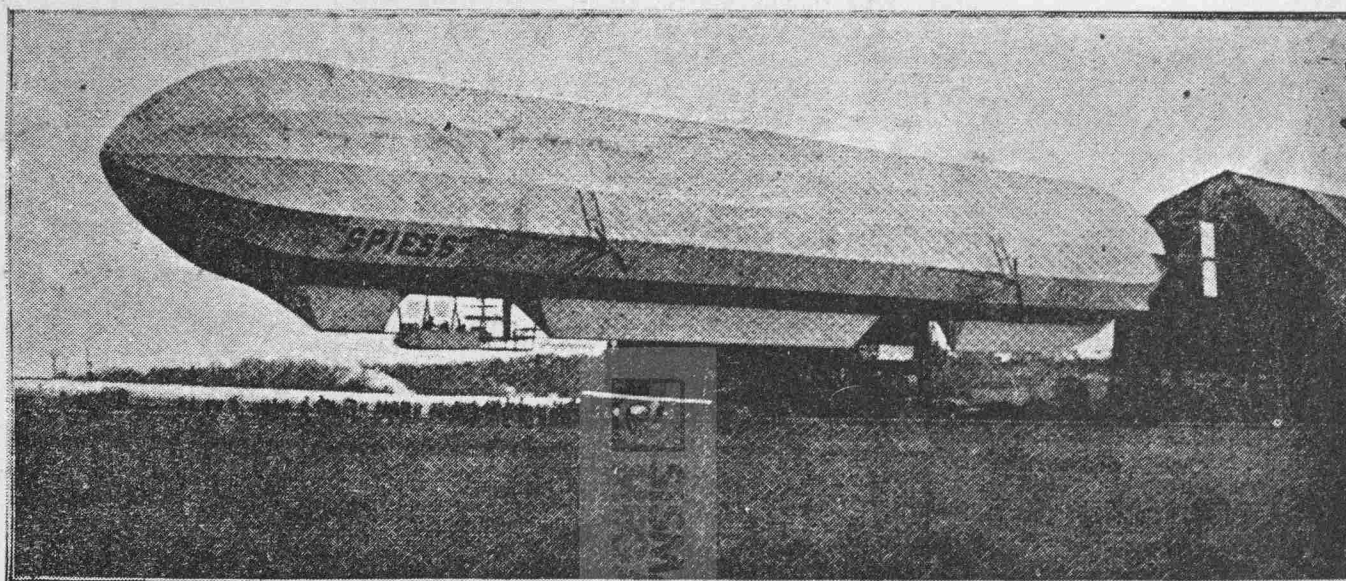

'Αεὶ' Ὀψα

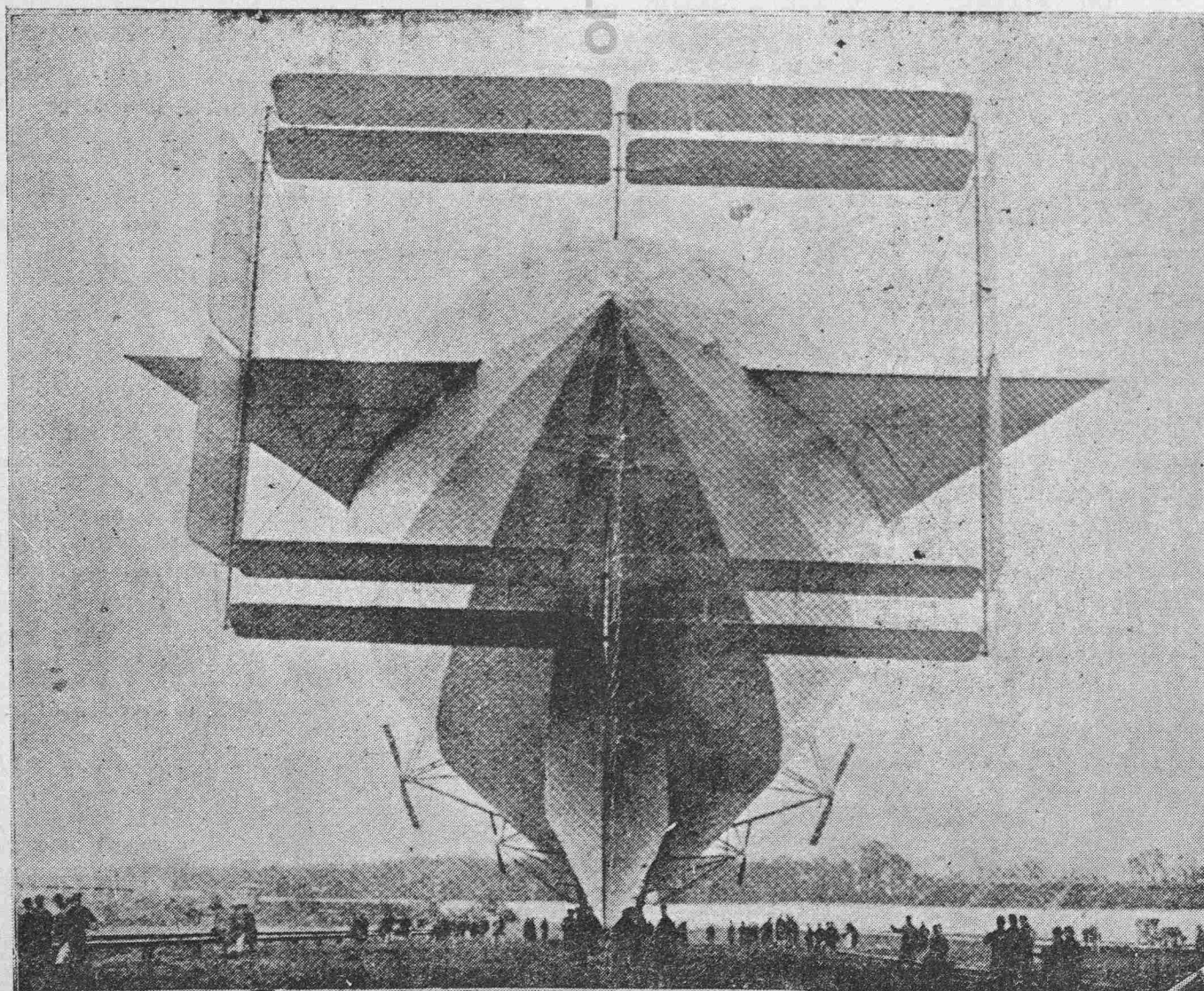
Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΤΟΛΟΥΣ ΤΟΥ ΑΙΘΕΡΟΣ

Πηδαλιοχούμενον τύπου Τσέπελιν προσγειούμενον.

"Ετοιμον πρὸς πτήσιν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΑΡΑ ΤΟ ΦΡΕΑΡ

— Παρά την ἐπί τοῦ Ὄρους ὀμιλίαν καὶ τὴν τελευταίαν ἐν τῷ Κήφῳ διδαχὴν τοῦ Ἰησοῦ, δύναται νὰ τεθῆ καὶ ἡ αὐριον ἀναγινωσκομένη συνομιλία Του πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα.

Εἰς τὰς δύο προαναφερομένας περιστάσεις ἐδείχθη ἡ ὑπέροχος ὠραιότης καὶ ἡ καινὴ ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐδῶ μὲν πατάσσοι καὶ τὴν ἀτελεσφόρητον ἔτι πρόθεσιν ὡς ἐγκλημα—τὴν ὀργὴν, τὴν ἐπιθυμίαν, τὸν ὄρκον—ἐκεῖ δὲ κηρύττουσα τὴν ἀγάπην, τὴν ἀγάπην τὴν γενικὴν πρὸς ὅλους.

Αὐταὶ εἶναι αἱ δύο βάσεις τῆς θρησκείας, τὰς ὁποίας καὶ ἐθεμελίωσεν ὁ Χριστὸς κατὰ τὰς ἀληθμονήτους ἐκείνας ὀμιλίας Του· ἡδὴ ἔρχεται νὰ θέσῃ τὴν τρίτην.

Εὐρίσκει παρά τὸ φρέαρ Ἰακώβ γυναῖκα Σαμαρείτιδα—ὅποια ἦτο, γίνεται καταφανὲς ἐκ τῆς κατόπιν γενομένης ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀποκαλύψεως—ἀκούει παρ' αὐτῆς τὴν διαμαρτυρίαν τοῦ συγχρωτισμοῦ καὶ εὐρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κηρύξῃ τὴν μεγάλην, τὴν ἀδόνητον ἀλήθειαν :

— Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνούτας ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν... Τοιούτους ὁ Πατὴρ ζητεῖ τοὺς προσκυνούτας Αὐτόν.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἀπηυθύνθησαν πρὸς μίαν γυναῖκα ἐμπεποτισμένην ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐποχῆς τῆς, στενωπότητος ἀντιλήψεως, ὁμοίαν πρὸς ὅλους τοὺς συγχρόνους τῆς, οἱ ὁποῖοι ἤριζον, ποῦ, πῶς καὶ πότε ὁ Θεὸς λατρεύεται καὶ προσκυνεῖται τελεσφορώτερον, ἐν τῷ ὄρει τῆς Σαμαρείας ἢ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σολομῶντος. Ἄλλ' ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὁ Χριστὸς ἀντικρύζει τὴν πρόληψιν, ἣτις λυμάνεται καρδίας καὶ πνεύματα, τὴν πρόληψιν τὴν θρησκευτικὴν, ἣτις κρατεῖ τὸν ἄνθρωπον κατηλωμένον ἐν τῷ ἐδάφει, ἀνίκανον ν' ἀρθῆ εἰς ὄρθας ἀντιλήψεις καὶ νὰ καταστῆ ἄξιος τοῦ μεγάλου τοῦ προορισμοῦ. Καὶ τὴν πρόληψιν αὐτὴν τὴν πατάσσει.

— Πνεῦμα, λέγει, εἶναι ὁ Θεός.

Πνευματικὰ λοιπὸν ἀπαιτεῖ τὰ δῶρα, τὴν λατρείαν, τὸ προσκύνημα.

Μολλῶχ καὶ Σίβας δὲν εἶναι ὁ Θεός σας· εἶναι Θεὸς ἀγάπης, Θεὸς οἰκτιρῶν, Θεὸς ἐλέους, εἶναι Πνεῦμα. Ἐπ' αὐτοῦ στηρίξατε τὴν θρησκείαν σας.

Ζητεῖτε τόπον προσκυνήματος; Ἄλλὰ πᾶς τόπος, πᾶσα χώρα εἶναι πρόσφορος καὶ ἐκλεκτή. Ζητεῖτε τυπικὸν λατρείας; Ἄλλ' ἰδοῦ, ὅτι πᾶν καθῆκον ἐκτελούμενον, ἀποτελεῖ τὸν ἀγγελικώτερον ὕμνον πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὄν καὶ πᾶσα εὐγενῆς πράξις, πᾶσα εὐεργεσία, πᾶσα ἀρετὴ, εἶναι καὶ ἀνά ἐν πολῦτιμον σφάγιον, προσφερόμενον εἰς τὸν ἀχειροποιήτον βωμὸν τοῦ μεγάλου ναοῦ του.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Αἱ γραμμαί, τὰς ὁποίας ἀφίερῶσα πρὸ τινος εἰς τὴν Ἑλπίδα καὶ τὴν Ἀνάμνησιν, ἐκίνησαν τὸν κάλαμον μερικῶν ἀναγνωστῶν τῆς στήλης ταύτης. Καὶ τώρα, ὅτε πλησιάζω τὸ γραφεῖον, διὰ ν' ἀποτίσω τὸν ἐβδομαδιαῖον φόρον μου, βλέπω νὰ προβάλουν τὰ κομψὰ γραμματάκια των καὶ δὲν κρατοῦμαι νὰ μὴ τ' ἀναγνώσω μίαν φορὰν ἀκόμη.

Θὰ ἐπεθύμουν νὰ τ' ἀντέγραφον ἐδῶ, ἂν δὲν ἐκινδύνευον νὰ ὑπερπληρωθοῦν αἱ δύο στήλαι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀλληλογραφίαν. Ὅπως δὴποτε θὰ προσπαθῆτω νὰ τὴν μεταδώσω εἰς πυκνὴν περίληψιν.

Μία, ὑπὸ ψευδώνυμον, εἶναι ἀπαισιόδοξος, οἶπει τὸν λίθον τοῦ ἀναθήματος εἰς τὴν Ἑλπίδα, τὴν ἀποκαλεῖ «κακὸν σύντροφον, διαφθορέα, ἐμμανυλίστριαν». Κάποιος ἄλλος ὑπερθεματίζει εἰς τὰς κατηγορίας καὶ δίδει εἰς ὅλους μίαν συμβουλήν: ν' ἀπαρνηθῶμεν τὴν «πλάνον αὐτὴν νεάνιδα».

Ἄλλὰ καὶ ἡ Ἀνάμνησις δὲν ἔχει ὀλιγωτέρους ἐχθρούς.

«Μὴ λησμονῆτε, μοῦ γράφει κάποιος, ὅτι ὡς τὸ τελειότερον φάρμακον, ὡς τὴν ὑπάτην ἀμοιβὴν οἱ θεοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἐπεφύλαξαν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν λήθην. Ἐν ποτήριον λήθης ποτιζέται κατὰ τὸν «Πίνακα» ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν ζωὴν, καὶ τὴν Λήθην φιλοδορεῖ ὁ Χάρις εἰς τοὺς παροδίτας τοῦ Ἀσφοδελοῦ λειμῶνος. Ἡ ἀνάμνησις ἐγεννήθη διὰ νὰ βασανίσῃ τὰς ψυχὰς: τὸ ἀρνείθε;»

Τρίτη σειρὰ, ἀποιελομένη ἀπὸ εὐαρίθμους γνώμας, ὑποστηρίζει, ὅτι δὲν πρέπει οὔτε νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ἐνθυμῆται, ἀφοῦ καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη σύντροφος τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου τὸν ποτιζοῦ τὸσας πικρίας...

Αἱ γνώμαι συγκρούονται, βλέπετε, καὶ δὲν ἀποκαίται εἰς ἐμέ, μελαγχολικὸν παρατηρητὴν τῆς ζωῆς, ν' ἀναλάβω τὸ καθῆκον τοῦ Πάριδος.

Εἶναι ἐπικίνδυνον αἱ διαδικασίαι αὐταί· ἡ τύχη τῶν τοιούτων κριτῶν, ἂν ἀνατρέξῃ κανεὶς εἰς τὸν Ὀμηρον, εἶναι πολὺ ὀλίγον ἐνθαρρυντικὴ. Καὶ αἱ θεαὶ φαίνονται μνηστῆρες.

Ἄλλὰ, πρὸς τί τάχα νὰ μὴ ἐπιδιώξωμεν ἕνα συμβιβασμὸν, πρὶν φθάσωμεν εἰς τὴν διαίτησίαν;

Ἄν εἶναι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἰδέχθη τοῦς ποικιλωτέρους ὀρισμούς, αὐτὸ εἶναι ἡ ζωὴ. Καθεὶς, ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὴν διανύομεν, ἔχομεν σχηματίζει καὶ ἕνα ὄρισμὸν δι' αὐτὴν, καὶ ὅλοι δικαιολογοῦμεν τὴν ἐντύπωσιν μας, τὴν ὁποῖαν φανταζόμεθα ὡς δικαίαν· ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ ἀντιπαρέλθω ἐνταῦθα ἕνα ὄρισμὸν πολὺ ἐπιτυχή:

— Ἡ ζωὴ, λέγει, εἶναι ὅποια τὴν θελήσωμεν.

Φαίνεται ἴσως μετέωρος καὶ ἀστήρικτος ὁ ὄρισμός αὐτός, πλάσμα ποιητικῆς φαντασίας μᾶλλον ἢ δημιουργήματος παρατηρήσεως· ἐν τούτοις κρύπτει ὑπὸ τὰς λιτὰς γραμμάς του μίαν μεγάλην ἀλήθειαν.

Καὶ διατί ὄχι;

Θέσατε κάποιον σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν σας, δημιουργήσατε γύρω σας μίαν ἰδιαιτέραν, καθαρῶς ἰδικὴν σας, ἀτμόσφαιραν καὶ ζήσετε. Θὰ ἰδῆτε τότε, ὅτι ἀπομονοῦσθε ἀπὸ τὰς ἐπιρροίας τὰς ξένων, ὅτι καθιστασθε ἀπρόσβλητος ἀπὸ κάθε τι, τὸ ὁποῖον σᾶς παρασύρει ἄλλαχθι.

Ἴσως παρατηρήσετε:

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι μίαν αὐταπάτην. Δὲν ζῶμεν τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, ἀλλὰ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν δημιουργοῦμεν καὶ ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ εἶναι καὶ κατασκευάσμα πλαστὸν.

Θὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ τὰ λόγια τοῦ Anatole France:

— Μήπως δὲν εἶναι κοινὴ εἰμαρμένη τῶν ἀνθρώπων νὰ διαμένωσι βυθισμένοι μέσα εἰς μίαν διηνεκὴν illusion; καὶ μήπως αὐτὴ ἡ illusion δὲν εἶναι ὁ ἀπαραίτητος ὄρος τῆς ζωῆς;

Ὅταν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ φιλοσοφία δὲν ἔχη καθορίσει μετὰ αἰῶνων ὅλων προσπαθείας τὴν φύσιν αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ποῦ μᾶς περιβάλλουσι, καὶ ὑπάρχει ἀκόμη μίαν σχολή, ἣτις ὑποστηρίζει, ὅτι τὰ πράγματα μᾶς φαίνονται ὡς ἂν νὰ ἦσαν, ἀμφιβάλλει δηλαδὴ καὶ περὶ τῆς ἀκριβείας αὐτῆς τῶν αἰσθήσεων, τί ἀπομένει τότε νὰ εἴπῃ τις διὰ τὴν ἀντίληψιν αὐτῆς τῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας οὐδεμία φωνὴ μᾶς ὑπερθεματίζει τὴν ὑπόστασιν καὶ τὸ τέλος;

Ἰδοῦ λοιπὸν διὰ τί ἡ φύσις ἐπροκίσει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν μὲ τὴν δύναμιν τῆς δημιουργίας τῶν illusions, τῶν ἐλπίδων. Ὅπως ὑπάρχουν οἱ κατ' αὐτῶν ἐκτοξεύοντες φιλιππικούς, ἀκόμη ἂς μὲν εἰς ὅλων τὴν μνήμην ὁ γνωστός στίχος τοῦ ποιητοῦ:

Ἐβαρύνθην τὰ πάντα καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν.

Τίς μᾶς βεβαίως, ὅτι κάτω εἰς τὴν ὑποστάθμην τῆς ψυχῆς ὅλων αὐτῶν δὲν ἐλλοχεῖ ἐν, ἔστω καὶ μικρὸν, μόριον ἐλπίδος;

Κάποιος εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ αὐτοκτονούντες ἐλπίζουσι, διότι, ἂν δὲν ἤλπιζον τὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τοῦ κακῶν, τὸ ὅποιον τοὺς κατέτρωχε, δὲν θὰ ἐπεζήτησαν τὸν θάνατον.

Φρονεῖτε, ἄλλωστε, ὅτι ἡ φύσις, ἡ ὁποία τόσον φροντίζει καὶ κηδεταὶ διὰ τὰ πλάσματά της, δὲν ἐδῶκε τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς illusions αὐτὰς καθῶς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα περὶ τὴν γῆν, στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς ζωῆς ὡς ἐκεῖνος;

Ἐγκεῖται μόνον εἰς ἡμᾶς νὰ σχηματίσωμεν τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐντὸς τῆς; ὁποίας θὰ ζήσωμεν ἀπὸ τὸ ὕλικόν τῶν ἐλπίδων, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐδόθη. Ἐγκεῖται εἰς ἡμᾶς νὰ περιβάλλωμεν τὴν ζωὴν μας μὲ τὸν αἴθριον οὐρανὸν εὐγενῶν ἀρχῶν, ἰδανικῶν ὠραίων, προσπαθειῶν ὑπερόχων. Αὐτὰ ἀρκοῦσι διὰ νὰ σχηματίσωσι τὸν βίον μας ἀλληλουχίαν γλυκερῶν συγκινήσεων καὶ νὰ τῷ παρασχωσι τὰς τρυφερώτερας ἀμοιβὰς καθῶς καὶ τὴν ὑπερτάτην γαλήνην, ἔστω καὶ ἂν μακρὰν βρέμῃ ἡ βροντὴ καὶ ἡ καταγίγς μαινέται.

Αὐτὸς θὰ εἶναι ὑψηλότερα τῶν καταγίδων τούτων, ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὸν σάλον των.

Δι' αὐτὸν ἡ ζωὴ θὰ εἶναι γαλήνη.

Ε. Κ. Μ.

ΣΤΙΧΟΙ

Γαλήνη.

Γαλήνη. Τ' ἄστρα ἀπόψε ὀλονυχτὴς λάμπουν μὲς' στὸ γαλὸ καθρεφτισμένα. Κ' εἶπ' ὁ τρελλός: Ἄχ! νάμουν βουτηχτὴς νὰ βυθιστῶ, νὰ μὴν ἀφήσω οὐτ' ἕνα!

Τρελλέ, πῶς ἐγελάστηκες! Αὐτὸς ποῦ τ' ἄστρα λαχταρᾷ, δὲν πέφτει· κάνει ζευγαρωτὲς φτεροῦγες σάν ἀητὸς καὶ ὑψώνεται καὶ πάλι δὲν τὰ φτάνει.

Προσευχή.

Τοῦ ὕπνου ἡ ἄρα. Ἐξέστοχα ἡ παρθένα προσεύχεται στὸ εἰκόνημα μπροστά. Σήμερα στοὺς πολλοὺς εἶδε τὸν ἕνα, ποῦ ἡ Μοῖρα τῆς χρωστᾷ.

Κ' ἐνοιωσε πειὰ πῶς εἶναι μοναχὴ τῆς κλεισμένη κάπου μὲ διπλὰ κλειδιά. Ὅς χθὲς ἐπροσευχόταν ἡ ψυχὴ τῆς καὶ σήμερα προσεύχεται ἡ καρδιά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΡΟΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

— 'Ιάκωβε, είμαι εύτυχής!...

Είς τὸ πλαισίωμα τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, τὸ ὅποιον ἐβλεπε πρὸς τὴν ναρκωτικὴν ἐξοχὴν, ἡ λεπτοφυὴς 'Ιωάννα εἶχεν ἀκουμβήσει τὴν ξανθὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ συζύγου της.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἀγαπητῆ μου 'Ιωάννα; ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

— ὦ! βεβαιότατα, ἀληθέστατον! Δὲν τὸ βλέπεις; Τὸ πᾶν εἰς τὴν ζωὴν μὲ θέλγει, πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ σέ, εἶναι καλόν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γυναικὸς ἐξήστραπτον θωπείας.

— Εἶσαι ὑπερβολικῆ, 'Ιωάννα' ἡ ὠραία φύσις, τὸ ἔαρ, ἡ τοποθεσία αὐτῆ, ποῦ μᾶς περιβάλλει, ὄλ' αὐτὰ...

— Ὅχι! ἡ γλυκύτης εἶναι εἰς τὸ βάθος τῆς ἠρέμου σκέψεως, εἰς τὰ βάθη τῆς ἱκανοποιημένης καρδιάς μου. Διὰ τί εἶσαι ὁμῶς τόσον σκεπτικὸς, ὅταν σοῦ ὁμιλῶ περὶ εὐτυχίας;

— Δὲν πιστεύω εὐκόλως εἰς αὐτὴν.

— Διὰ τί;

— Διότι ὅλοι αἱ γυναῖκες εἶναι ὄντα τόσον πολυσύνθετα, ὥστε μᾶς εἶναι πολὺ δυσχερὲς νὰ τὰς ἐννεύσωμεν ἐπακριβῶς, νὰ ἱκανοποιήσωμεν κατὰ τρόπον πλήρη ὅλους τῶν ἐπιθυμίας, νὰ πραγματοποιήσωμεν τὸ ἰδιαικὸν τῶν...

Μία ῥοδίνη χεὶρ τοῦ ἐκλείσεν τὸ στόμα.

— Σιώπα, κακὲ σύζυγε, τοῦ παρετήρησε τρυφερῶς. Δὲν εἶσαι καλὸς ψυχολόγος. Ἡ εὐτυχία ἡμῶν τῶν γυναικῶν, βλέπεις, 'Ιάκωβε, ἔγκειται εἰς πολὺ μικρὸν πρᾶγμα, εἰς ὀλίγην τρυφερότητα ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ τρυφερότητα διορκῆ καὶ ὁμολογητῶν.

— Ὑπάρχουν ὁμῶς οἰκογένειαι, εἰς τὰς ὁποίας συμβαίνουσι ἔριδες, παρετήρησε μειδιῶν ὁ 'Ιάκωβος, οἰκογένειαι, ὅπου ὑποφέρουν!

— Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει εἰλικρινὴς ἀγάπη!

— Καὶ ὁμῶς, ποῖος ξέρει;...

Ἡ δύσις ἐπροχώρει. Αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες ἐθώπιον τὴν χρυσοῦν κόμην τῆς 'Ιωάννας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ 'Ιάκωβος ἐπέθεσεν ἓν φίλημα.

— Ἐχεις δίκαιον, τῆς εἶπε, καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι τελείως εὐτυχής!

Καὶ ἦτο ἀληθές. Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, καθ' ἃ ἦσαν νεμεσημένοι ὁ 'Ιάκωβος καὶ ἡ 'Ιωάννα, οὐδὲν ἔχον νεφους— δὲν εἶναι δημοσιογραφικὴ ἡ ἐκφρασίς— εἶχε κἄν σκιάσει τὴν ἀρμονίαν τῶν.

Καὶ ὁμῶς ἡ 'Ιωάννα δὲν ἦτο χαρακτηρ εὐκόλος. Μόνη κόρη τῶν γονέων της, ἀνετράφη μὲ ἰδιαιτέρας περιποιήσεις, αἵτινες κατέστησαν πολὺ δύσκολον τὸν χαρακτῆρά της, ὅστις, καὶ ὅταν ἡ κόρη κατέστη νεᾶνις, δὲν μετέλλοξε. Τόσον, ὥστε ἡ μητέρα της πολὺ ἀκίς ἐπανελόμβανεν:

— 'Ιωάννα, ἀνησυχῶ γιὰ σέ, δὲν θὰ περάσῃς διόλου καλὰ μὲ τὸν σύζυγόν σου. Σοῦ χρειάζεται νὰ εὐρωμεν κάποιον κατὰ παραγγελίαν.

Οἱ φόβοι ὁμῶς τῆς μητρὸς δὲν ἐδικαιολογήθησαν.

Τὸ καλοκαίρι ἐκεῖνο, τὸ ζεῦγος θὰ διήρχετο εἰς μίαν λουτροπόλιν. Εἰς αὐτὴν μετέβη πρῶτον ἡ 'Ιωάννα τὸν 'Ιάκωβον ἐκράτησαν μερικαὶ ὑποθέσεις δι' ὀλίγας ἡμέρας.

Εἰς μίαν φιλανθρωπικὴν ἀγορᾶν, τὴν ὁποίαν διοργάνωσεν ἡ διοβατικὴ κοινὴ τῆς λουτροπόλεως, μετέβη καὶ ἡ 'Ιωάννα.

Πλήθος πολὺ συνωθεῖτο εἰς τὰ τραπεζάκια, ὅπου δεσποινίδες ἐπώλουν διάφορα κομψοτεχνήματα.

Ἐν ἑξ' αὐτῶν, τὸ τραπεζάκι τῆς δεσποινίδος Λίλας, ἐσημείωνε τὴν μεγαλειότεραν συγκέντρωσιν.

Ἡ ὠραιότης καὶ ἡ χάρις τῆς δεσποινίδος αὐτῆς ἐμαγνήτιζον. Ἀλλὰ τὴν ὠραιότητα τῆς κόρης ἐπεσκίαζε μία βαθεῖα μελαγχολία, καταφανὴς καὶ κατὰ τὴν ὄραν αὐτῆν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς διαχύσεως.

Ἡ 'Ιωάννα παρετήρησε τὴν νεάνίδα ἐκείνην καὶ ἔλαβε κάποιον ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν. Ἐπλησίασεν ἓνα ὁμίλον, ὁ ὅποιος εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης ὁμίλει διὰ τὴν Λίλαν.

— Ἡ ἐρωτικὴ της ἀποτυχία, φαίνεται, ὅτι πολὺ τῆς ἐκόστισεν, ἔλεγεν εἰς.

— Ἐκτοτε ἡ μελαγχολία σκιάζει τὸ πρόσωπόν της.

— Ἀπὸ τότε ἀκριβῶς κατετάχθη εἰς τὸ θέατρον.

— Καὶ στὴν διαγωγὴν δὲν ὁμοιάζει μὲ τῆς ἄλλης θεατρίνης. Εἶναι πολὺ αὐστηρῶν ἠθῶν.

— Καὶ ποῖος ἦτο ἐκεῖνος, ποῦ ἀγαποῦσε πρῶτα; ἠρώτησε κάποιος.

Ἡ 'Ιωάννα ἤκουσεν εἰς ἀπάντησιν τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της.

— Ἐτσι λοιπόν; ὁ σύζυγός της εἶχεν εἰς τὸν βίον τοῦ ἐρωτικὸν ἐπεισόδιον μὲ αὐτὴν τὴν κομψὴν καὶ ὠραίαν Λίλαν; διηρατᾶτο ἡ 'Ιωάννα.

Καὶ ὥσάν νὰ μὴ ἐπίστευε τὴν πληροφορίαν, ποῦ ἔμαθε χωρὶς νὰ ἐπιδιώξῃ, ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ τὴν νεαρὰν ἠθοποιὸν. Πρόφασις εὐρέθη. Παρουσιάσθη ὑπὸ ψευδῶν ὀνομάτων.

— Εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς φαιῶ χρήσιμες; ἠρώτησεν ἡ Λίλα.

— Θὰ ἐπεθύμουν, δεσποινίς, νὰ μ' ἐδιδάσκετε ὀλίγην ἀπαγγελίαν. Θέλω ν' ἀποκτήσω ἱκανότητά τινα... Ἐνύστετε, ἡ ζωὴ ἔχει καὶ τὰ ἀπρόοπτά της...

— Ὑποφέρετε λοιπόν, κυρία, καὶ ὁμιλεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Ὅχι, τούναντιόν, δεσποινίς, εἶμαι τελείως εὐτυχής!

Εἰς τὴν εἰλικρινῆ αὐτὴν διαβεβαίωσιν τὸ πρόσωπον τῆς Λίλας διηλυταῖως ρυτίς θλίψεως.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, κυρία, ἀπήντησε.

Τὰ μαθήματα ἐπροχώρουν ἀρχετὰ. Ἡ 'Ιωάννα ἐπεδείκνυε πολὺν ζῆλον' εἶχε κατακτήσει τὰς συμπαιδείας τῆς Λίλας. Αὐτό, ἄλλωστε, καὶ ἐπεζήτη ἡ σύζυγος τοῦ 'Ιακώβου. Διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς ἤθελε νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀποσπάσῃ τὸ ἀληθὲς μυστικὸν τῆς Λίλας.

Μίαν ἡμέραν, μετὰ τὸ τακτικὸν μάθημα, ὅταν ἡ 'Ιωάννα εἶδε τὴν ἠθοποιὸν νὰ εἶναι σκυθρωπὴ περισσότερο ἢ ἄλλοτε, ἐζήτησε νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ τὴν αἰτίαν.

— Πενθεῖτε, δεσποινίς;

— Μάλιστα, κυρία, ἔχω εἰς τὴν καρδίαν τὸ πικρότερον πένθος' κλαίω τὸν θάνατον ἐνός, ὅστις ζῆ, τὸν θάνατον μᾶς τρυφερότητος, ἡτις μοῦ ἐδίδοε τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς, τὸν θάνατον ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ μου ἐνός αἰσθήματος... Εἶναι παράξενον, πῶς συνυπᾶται τις, πῶς ἀρέσει, πῶς φέρεται ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ πῶς κατόπιν συγκρούονται... Ὁ ἀνὴρ, τὸν ὅποιον ἠγάπων, ἦτο πνεῦμα ἰδιότροπον, παράφορον, γενναῖοφρον, ἀλλ' ἀσθενές, νευρικόν, ἀλλὰ καλόν. Ἡμῶν δι' αὐτὸν μία κοῦκλα εὐθραυστος, ἀπειρος εἰς τὴν ζωὴν, πολὺ εὐαίσθητος.

— Ὅπως ἐγὼ, ἐψιθύρισεν ἡ 'Ιωάννα.

— Ὁ ἀνὴρ αὐτὸς μὲ ἠγάπησεν, ἀλλὰ μὲ ἠγάπησε κακῶς.

— Καὶ τί ἀπέγινεν οὗτος;

— Ἐνημφεύθη. Λέγουσι, ὅτι εἶναι εὐτυχής, καὶ τὸ πιστεύω, διότι ἦτο φύσις καλὴ. Ἀλλωστε, ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρός μου ἔκαμε τὴν προπαιδευσιν τῆς γυναικείας καρδιάς. Εἰς τὸ πλευρὸν τῆς συντροφου τοῦ δὲν θὰ ἔχη τὰς νευρικότητας καὶ τὰς παραφοράς, αἱ ὁποῖαι κατενόησε τώρα πόσον μὲ ἐθλιβον...

Ἡ 'Ιωάννα ἐσκέπτετο:

— Ἀλλὰ τότε ἡ εὐτυχία μου αὐτῆ, ἡ εἰλικρινὴς καὶ βαθεῖα αὐτῆ εὐτυχία, ἔχει δημιουργηθῆ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων μᾶς ἄλλης καρδιάς, κομωμένης, ὅπως ἡ ἰδική μου, διὰ τὴν τρυφερότητα, καὶ ἐχούσης τὸ αὐτὸ ὄνειρον!...

Ἀντὶ ἡ 'Ιωάννα νὰ γίνῃ ζηλότυπος, περιέβαλε μὲ συμπάθειαν τὴν Λίλαν καὶ ἠσθάνθη κάποιαν εὐγνωμοσύνην.

Ὅταν ἐπέστρεψε τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο ἡ 'Ιωάννα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου της, εὗρε μίαν ὠραίαν ἀνθοδέσμην εἰς τὸ ἀληθὲς ὄνομά της. Προήρχετο ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Λίλαν, ἡ ὁποία ἐσημείωσεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου της:

«Ἐνόησα ποῖα εἰσθε... Ἔστε εὐτυχής!»

(Henry de Forge)

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Ἐγνώρισα γεροντοπαλλήκαρον, τὰ ὅποια δὲν θέλουν νὰ βλέπουν μικρὰ παιδιὰ καὶ ἴσως εἰς ἕκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἀπέφυγον τὸν γάμον, εἶναι ἡ ἀποτροφὴ τῶν πρὸς τὰ μικρὰ παιδιὰ. Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, εἰ ὅποιοι ἔχουν θησαυροὺς τρυφερότητος εἰς τὴν ψυχὴν τῶν διὰ τὰ νήπια. Εἰς ἓκ τούτων μοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν:

— Δὲν παντρεύτηκα, διότι θ' ἀγαποῦσα ὑπερβολικὰ τὰ παιδιὰ μου.

— Αὐτὸ ἐξ ἐναντίας θὰ ἦτο λόγος γιὰ νὰ παντρευθῆς. Ἐγὼ ἀγαποῦσα ὑπερβολικὰ τὰ παιδιὰ σου. Καὶ τί ἄλλο κάνουν ὅλοι οἱ καλοὶ γονεῖς; Ἀγαποῦν ὑπερβολικὰ τὰ παιδιὰ τῶν, διότι καὶ ἡ στοργὴ εἶναι κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀπλὴν ἀγάπην.

— Ἐγὼ θὰ τὰ ἀγαποῦσα ἀκόμη περισσότερον καὶ ἡ στοργὴ μου θὰ ἦτο ἀδυναμία. Τὸ ἐννοῶ ἀπὸ τὸ φίλτρον, τὸ ὅποιον αἰσθάνομαι διὰ τὰ ξένα ἀγνωστα παιδάκια, ποῦ βλέπω στὸ δρόμον, στὸ Ζάππειο καὶ στὸν κήπον τοῦ Μουσείου. Ὅταν τὰ βλέπω, ἡ ψυχὴ μου ἀναλύεται εἰς τρυφερότητα μητρικὴν...

— Μητρικὴν;

— Μάλιστα, μητρικὴν. Μόνον μητρικὴ ψυχὴ δύναται νὰ αἰσθάνεται παρομοίαν ἀγαλλίασιν καὶ ἀγάπην ἐνώπιον ἐνός μικροῦ πλάσματος, τὸ ὅποιον ψελλίζει καὶ ἔχει ἀκόμη ἀσταθὲς τὸ βῆμα. Καὶ ἂν εἶχα διὰ μου, ἡ ἀνησυχία μου κατὰ τὰς ἀσθενείας τῶν θὰ ἦτο τόση, ὥστε θὰ ἐγινόμουν πολὺ δυστυχής, καὶ ἡ ἀγάπη μου θὰ ἦτο τόση, ὥστε θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν αὐστηρότητα καὶ θὰ ἦτο κίνδυνος νὰ τ' ἀναθρέψω ἄσχημα καὶ νὰ τὰ κάμω κακοὺς ἢ δυστυχεῖς καὶ ἀχρήστους ἀνθρώπους.

Προχθὲς τὸν συνήντησα' ἐστέμετο ὀπισθεν τοῦ καφενείου, εἰς τὸν κήπον, καὶ παρηκολούθει μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἐργασίαν δύο ἀνθρώπων, ἱτινες ἐξεφόρτωνον ἀπὸ κάρρου δεινδρὺλλια φυτωρίου.

— Ἐνδιαφέρεσαι, βλέπω, καὶ διὰ τὴν δεινδρομομίαν, τοῦ εἶπα.

— Ἐνδιαφέρομαι διὰ τὰ μικρὰ δένδρα, διότι ἀνακαλύπτω καὶ εἰς αὐτὰ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀθωότητα, ποῦ τόσον ἀγαπῶ εἰς τὰ παιδάκια. Καὶ αὐτοὶ εἰ ἐργάζονται, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοοῦν, ἔχουν τὸ ἴδιο αἶσθημα. Βλέπεις μὲ ποῖαν τρυφερὰν προσοχὴν τὰ πιάνουν, διὰ νὰ τὰ κατεβάσουν ἀπὸ τὸ κάρρο καὶ τὰ τοποθετήσουν εἰς τὸ ἔδαφος! Τὰ χονδρὰ τῶν χέρια τὰ θωπεύουν. Διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐπιαναν ἓνα παιδάκι, διὰ νὰ τὸ κατεβῶσιν ἀπὸ ἀμάξι.

— Ὄχι, ὡς βλέπω, ἡ στοργὴ σου ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ ἄψυχα μικρὰ.

— Ἄψυχα; καὶ πῶς δύνασθε νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι εἶναι ἄψυχα; Ἐγὼ εἰς ἓνα δεινδράκι βλέπω σχεδὸν ὅλους τοὺς χαρακτῆρας ἐνός μωροῦ.

— Μὲ τὴν διαφορὰν βέβαια τῶν ἐνοχλήσεων. Τὸ μωρὸ τοῦ δένδρου οὔτε σκούζει, οὔτε καταβρέχει.

— Ἴσως εἶναι πλέον συμπαθητικὴ ἡ ἡρεμὸς ζωὴ τοῦ μικροῦ δένδρου. Ἐχει μόνον τὴν χάριν καὶ τὴν ἀθωότητα τῆς μικρᾶς ἡλικίας. Ἀλλὰ παρατήρησε καὶ θὰ δῆς, ὅτι τὸ μικρὸν δένδρον ἔχει ἀνθρωπίνην παιδικότητα. Καὶ αὐτῆ ἡ κινήσις του, ὅταν τὸ σιρὶ ὁ ἀνεμος, εἶναι παιγιωδής. Τὸ κυκαρίσει εἶναι τόσον σοβαρὸν δένδρον, ὥστε τὸ μεταχειριζόμεθα ὡς σύμβολον τοῦ θανάτου, καὶ ὁμῶς, μικρὸν καὶ αὐτό, δίδει τὴν ἐντύπωσιν τῆς παιδικότητος.

— Εὐτυχῶς τὰ παιδιὰ τῶν δένδρων δὲν κατορθώνουν νὰ βαδίζουσι. Ἄλλως θὰ ἀνεμιγγύοντο καὶ αὐτὰ εἰς τὰς ὑποθέσεις μας καὶ ὅλα μας θὰ ἐγίνοντο καθ' ὑπερβολὴν νηπιωδῆ.

I. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✽ Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἀσθένεια τοῦ ἐγκεφάλου.

✽ Τὸ ψεῦδεσθαι εἶναι ἐξευτελιστικόν. Πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ λέγωμεν, ὅτι οὐδέποτε ἐψεύσθημεν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο λέγοντες δὲν ψευδόμεθα;

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΟΙ ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΑΙ

Ἀκατάλληλον δι' ἰατρούς.

Πρὸ ἡμερῶν ἠρώτησα ἓνα φίλον μου, διατί εἶναι κλειστόν τὸ κατάστημα τοῦ γείτονος τοῦ Σλήκ, εἰς τὸν Τεκέ.

Μοῦ διηγήθη λοιπόν, ὅτι ἔπαθε γάγγραιναν εἰς δάκτυλος τοῦ ποδός του, ὅτι μετέβη εἰς τὰ Ἐθνικά μας Νοσοκομεῖα καὶ ὅτι ὁ κ. Σγουρδαῖος ἐγνωμοδότησεν, ὅτι πρέπει νὰ κοπῆ ὁ δάκτυλος, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ὅλου ποδός. Ἄλλ' εὐτυχῶς εὐρέθη κάποιος πρακτικὸς ἰατρός, ὅστις ἀνέλαβε νὰ τὸν θεραπεύσῃ ἄνευ ἐγχειρήσεως!

Κατὰ τὸ συναφθὲν συμβόλαιον τῆς θεραπείας, ὁ μὲν ἀσθενὴς ἔπρεπε: πρῶτον, νὰ καταθέσῃ πέντε λίρας εἰς τρίτον πρόσωπον, ἃς θὰ ἀπέσυρην ὁ ἰατρός μόνον μετὰ τὴν τελείαν θεραπείαν τοῦ πάσχοντος, καὶ δεύτερον, διαρκούσης τῆς θεραπείας, οὐδένα ἰατρὸν θὰ συνεβουλεύετο, οὐδὲ θὰ ἐλάμβανεν οἰονδήποτε φάρμακον τούτου. Ὁ δὲ πρακτικὸς, ὑπεχεοῦτο ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς νὰ θεραπεύσῃ τὸν πάσχοντα.

Ἡ θεραπεία ἤρχισε. Δὲν παρήλθον δέκα ἡμέραι καὶ ὅλος ὁ ποὺς τοῦ ἀσθενοῦς ἐπρήσθη! Οἱ πόνοι ἦσαν ἀφόρητοι! Ἐναγκάσθη νὰ καταφύγῃ καὶ πάλιν εἰς τὸν κ. Σγουρδαῖον. Ὁ ἐξοχώτατος ἀπέσυρην, ἐννοεῖται, αὐθωρεὶ τὰς πέντε λίρας, καθ' ὅτι ὁ ἀσθενὴς παρέβη τὸ δεύτερον ἄρθρον τοῦ συμβολαίου.

Ἡ ἱστορία αὕτη μοῦ ὑπενθύμισε τοὺς κομπογιαννίτας. Οὗτοι ἦσαν ἀρχετοὶ ἄλλοτε καὶ παρ' ἡμῖν ὑπὸ τὸ ἐξηγουεῖσθαι ὄνομα: **πρακτικὸς ἰατρός**, ἠκμασαν ὁμως καὶ διέλαμπαν ἐν Ἑλλάδι, μάλιστα δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ, ἐνθα πολλαὶ οἰκογένειαι ποιμένων ἐκληροδοτοῦν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τὰ πολύτιμα αὐτῶν ἰατροσόφια.

Ἄγνοῶ ποῖαν ἰδέαν ἔχουν περὶ κομπογιαννιτῶν οἱ ἐπιστήμονες ἰατροί. Ἡμεῖς οἱ βέβηλοι ὁμως, γνωρίζομεν, ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ὅτι ἀσθενεῖαι, περιφρονήσασαι ἰαμώτατα τοὺς σεμνοτέρους τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἱεροφάντας, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸ ἑνὸς πτωχοῦ βοτάνου, τὸ ὁποῖον ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος τὸ ἐγνώρισεν τὸ πολὺ-πολὺ ὡς **σαλατικὸν** εἰς τὴν τράπεζάν του.

Ἴσως, ἵνα δικαιολογήσωσι τὴν ἄγνοιάν των, μᾶς εἴπωσιν, ὅτι ὄχι τὸ βότανον, ἀλλὰ ἡ πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ βοτάνου, καὶ μάλιστα ἡ πρὸς τὴν φήμην τοῦ κομπογιαννίτου πεποιθήσις τοῦ πάσχοντος, συνετέλει πρὸς θεραπείαν, καὶ ὅτι καὶ αὐτοὶ παραδέχονται τὴν δύναμιν ταύτην, ἣν ἡ ἐπιστήμη των, ὡς καλὴ ἀνάδοχος, ἐβάπτισε μὲ τὰ ἐπιβλητικὰ ὀνόματα: **ὑποβολή, ἀνθυποβολή** καὶ τὰ τοιαῦτα.

Καλὰ ὅλα αὐτά, καὶ γλυκὸ τὸ μέλι, ἀλλ' ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς οὔτε ἡ ὑποβολή, οὔτε ἡ ἀνθυποβολή σώζει τὸν πάσχοντα. Πρὸς μαρτυρίαν τούτου ἔστω τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον:

Ἡ χεὶρ μᾶς λαίδης εἶχε σαπίσει. Οἱ διασημότεροι ἰατροὶ τῆς πατρίδος τῆς ἐφάνησαν

ἀνίκανοι πρὸ τοῦ κακοῦ. Μία φίλη τῆς λαίδης τὴν συνεβούλευσε νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅπου μόνον θὰ θεραπευθῆ. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν κομπογιαννιτῶν, ὧν ἡ φήμη, ὡς βλέπετε, ἔφθασεν ἕως ἐκεῖ.

Ἡ λαίδη κατῆλθεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ εἰς ποιμὴν ἀνέλαβε τὴν θεραπείαν τῆς. Ἐπασπάλισε τὴν πάσχουσαν χεῖρα μὲ μίαν κόνιν καὶ τὴν ἀφῆκε. Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ κομπογιαννίτης ἔπιασε τὴν χεῖρα ἐκ τῶν δακτύλων καὶ τὴν εἰτίναξε σιγὰ-σιγὰ. Ὡ τοῦ θαύματος! Αἱ σερπητῆραι σάρκες κατέρρευσαν δίκην γιαουρτιοῦ ἢ κουρκουτιοῦ, ἔμειναν δὲ μόνον τὰ νεῦρα καὶ τὰ ὀστά. Δυνάμει ἄλλων φαρμάκων, αἱ σάρκες ἀνεσηματίσθησαν καὶ ἡ λαίδη περιχαρὴς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς, λέγουσα εἰς τοὺς ἰατροὺς τῆς: «Κύριοι, ἡ ἰατρικὴ ἐγεννήθη ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἂν ποτε τὴν χάσετε, θὰ τὴν ἐπανεύρετε καὶ πάλιν ἐκεῖ».

Δυστυχῶς ἡ ἱστορία δὲν μᾶς διέσωσε τὸ ὄνομα τοῦ διαπρεποῦς τούτου κομπογιαννίτου, οὐδὲ τὰ θαυματουργὰ του βότανα.

Εὐτυχέστερος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ ἀκμάσας κομπογιαννίτης ἱερομόναχος Μελέτιος, οὗτινος ἡ ἱστορία διέσωσε καὶ τὸ ὄνομά του καὶ τὰ ἰατροσόφια του.

Οὗτος, θέλων καὶ μετὰ θάνατον νὰ ἐξακολουθῆ εὐεργετῶν τὴν ἀνθρωπότητα, συνέλεξεν εἰς 56 σελίδας ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν κομπογιαννιτικῶν του γνώσεων. Τὸ ἰατροσόφι τοῦτο, κληροδοτούμενον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἔφθασεν ὡς τιμαλφὲς ἀντικείμενον μέχρι τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Ἐξ αὐτοῦ ἀναγράφομεν πιστῶς μερικὰς συνταγὰς διὰ τὸ περιεργον αὐτῶν:

— **Εἰς πόνον κεφαλῆς** (Κεφαλήκι).

«Ἐπαρον κάρδαμον καὶ ὄξος καὶ ροδέλαιον. Εἴρανον τὸν κάρδαμον καὶ ποίησον αὐτὸν ὡς σὰν ἀλεῦριν καὶ ἔσμιξον. Τὸ κεφάλιν ἄλοιφε τοῦ πάσχοντος».

Τί λέγετε, κύριοι ἰατροί, μὲ τὰς ἀντιπυρίνας σας, μὲ τὰ βρωμιούχα κάλιά σας καὶ μὲ τὴν «Καλμίνην» σας, κ. Σύλβεστρε, ἐνῶ μὲ

μίαν καρδαμοσαλάταν, μὲ τὸ ξυδάκι τῆς, μὲ τὸ λαδάκι τῆς περνᾶ ἢ ἡμικρανία;

— **Περὶ κρούσματος μαχαιρίου.**

«Τρίψον ρητίζην καὶ καῦσε πανί. Καὶ ἐνώσας μετ' ἐλαίου, θέσε εἰς τὴν τομὴν. Βάλε εἰς τηγάνι ἄλας καὶ κρασί, καὶ τότε καύσας τὴν τομὴν μὲ τὸ ἄπλυτον μαλλιν καὶ μετὰ ἡμέρας, θές τὸ ἄσπρον τοῦ αὐγοῦ μὲ στυπίν, ἡμέραν μίαν».

Ἄναμφιβόλως, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱερομόναχος ἔγραφε τὴν ἄνωθι συνταγὴν θὰ ἦτο «στουπί».

— **Περὶ τοῦ δταν δὲν κοιμᾶται ὁ ἀνθρώπος.**

«Ἐπαρον ζωμὸν ἀγριοσταφίδος καὶ ὄξος καὶ γάλα γυναικὸς θηλυκοῦ παιδίου καὶ ἔσμιξον καὶ βάλε εἰς τὸ πανίν, καὶ θές ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἓναν μῆλιγγα ἕως τὸν ἄλλον».

Καὶ... ὕπνον ἐλαφρόν, ἀναγνώστα.

— **Περὶ ρευματισμῶν.**

«Ἐπαρον μέλι καὶ βούτυρον καὶ βοτάνι τὸ λέγει Ἐσπου (;) καὶ σῦκα, βράσε καὶ ἃς πῖη».

Καὶ... ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ δρόμον.

— **Περὶ κωφώσεως.**

«Ἐπαρον πράσου ζωμὸν καὶ λαγοῦ χολὴν καὶ γυναικὸς γάλα, καὶ στάξον εἰς τὸ οὖς. Ἐπαρον ταύρου χολὴν καὶ δάφνης κουκία καὶ τὸν ζωμὸν στάξον».

Καὶ... καλὴν ἀπόλαυσιν τῶν χορικῶν τοῦ κ. Παχτίκου.

— **Εἰς στομαχοῦν.**

«Εἰς πόνον στομάχου, πράσου ρίζαν μετὰ οἴνου δὸς πιεῖν».

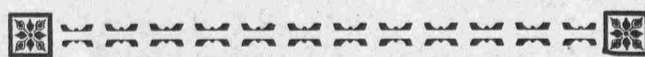
Ἐχει δίκαιο λοιπὸν ὁ διευθυντὴς τῆς **Ἡλικιωμένης** νὰ δίδῃ εἰς τὴν πελατείαν του ὡς μεξὲ πρασοκέφαλο. Δι' αὐτὸ ἴσως καὶ οἱ κρασσοπατέρες ἔχουν τὰ ἰσχυρότερα στομάχια.

— **Περὶ παιδοποιΐας.**

«Ἐπαρον τὴν μάνα τοῦ λαγοῦ καὶ βάλθην εἰς τὸν φοῦρνον νὰ γένῃ ὡς πύλβεριν. Καὶ νὰ τὴν πῖη ἢ γυναικα μὲ κρασί, τρεῖς ἢ τέσσερες φορὰς καὶ πᾶσα ὁποῦ νὰ πῖη ἀργὰ ἀπὸ αὐτό, ἀποκοιμηθῆ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς. Προβοδῆ παιδί. Καλιώτερον εἶναι ἐὰν πιαστῆ τὸν Μάρτιον ὁ λαγῶς. Διατί εἶναι καλὸς καιρὸς».

Καὶ δι' αὐτό, φαίνεται, οἱ κυνηγοί, καίτοι σαββατόβραδο ποτὲ δὲν κοιμούνται ἔς τὰ σπίτια τους... ἔχουν τὰ περισσότερα παιδιά.

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

Η ΙΣΑΒΕΛΛΑ

τὸ ἀλησμόνητον καὶ περιπαθέστατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἐκράτησεν ἀμετάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων

ΕΞΕΔΟΘΗ

εἰς κομψότατον τόμον.

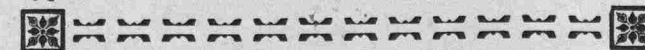

Ζητήσατέ το εἰς τὰ γραφεῖά

μας.

Τιμὴ γρ. 5.

Ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας δεκτὰ καὶ γραμματόσημα.

ΣΚΟΤΑΔΙΑ

Ὅταν—πολὺ σπανίως—μιά φορὰ, τυχαίην ν' ἀγκαλιάσω τὴν χαρὰ, θὰ βγῆ καὶ κάτι τι νὰ μὲ πληγώσῃ, καὶ τὴν χαρὰν ἐκείνην νὰ θολώσῃ.

Ἄλλ' ὅταν ὁμως ἔχω κάποια θλίψη, καμμιά χαρὰ δὲν ἔρχεται νὰ ρίψῃ ὀλίγο φῶς στὸ μαῦρό μου σκοτάδι, καὶ ἀναπολῶ περιλῦπος τὸν Ἄδη...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

— Ωραία και περιέργοι λεπτομέρειαι.

Όταν η Φύσις άνοιξη τόν άκένωτον πλοῦτον τής εύμορφιάς και τής χαράς της, διά νά τόν σκορπίση παντού, ώς άνθη, μυρωδιας, φώς, χαρά, ζώην και χάριν, δέν λησμονεί νά μάς στείλη και τήν χαριτωμένην πεταλοῦδα, «τήν έρωμένην» αὐτήν τών άνθών, όπως τήν άπεκάλεσαν οί φυσιοδίφαι, τόν άπαραίτητον έπισκέπτην, τόν άκούραστον συλλέκτην τοῦ γλυκοῦ χυμοῦ τών άνθών.

Ό Δεμεράν εἰς έν ώραϊον ποιήμά του γράφει, ότι η πεταλοῦδα εἶναι ποικιλόχρωμον άνθος ποῦ πετᾷ, όπως πάλιν τὸ άνθος εἶναι χαριτωμένη πεταλοῦδα, ριζωμένη στήν γήν.

Και πράγματι, θαρρεῖς η Φύσις και έκαμε τὰ δύο αὐτὰ λεπτότατα όντα τὸ έν διά τὸ άλλο. Μαζή μάς έρχονται τήν άνοιξιν, μαζή, και κατά τὸ ίδιον διάστημα, παρουσιάζουν τήν άριστοτεχνικὴν ύπαρξιν των, μαζή και έκλείπουν.

— Πόσοι τήν λατρεύουν.

Όσους θαυμαστάς έχουν τὰ άνθη, άλλους τόσους φίλους και λατρευτάς έχει και η πεταλοῦδα.

Τήν καμαρώνει τὸ μικρό, τὸ άθώο παιδάκι, όταν τήν βλέπη νά περουργίξη πλησίον του, και όταν άπλῶνυ τὸ παχουλὸ χεράκι του διά νά τήν πιήσει, ένθουσιάζει τήν κόρην, όταν τήν συναντήση έπάνω εἰς κανέν άνθος, από εκείνα ποῦ συνάξει και προορίζει διά τόν έκλεκτόν τής καρδιάς της, ποθεῖ νά τήν άποκτήση και ὁ σοβαρώτερος έντομολόγος, όταν, πρὸς πλουτισμόν τής συλλογής του, δέν τρομάζει νά τήν κυνηγή και εἰς τὰ επικινδυνότερα μέρη η πληρώνει δι' αὐτήν πολλάκις σημαντικώτατα ποσά.

Όλην τήν ζώην της τήν περνᾷ έπάνω στοῦ πολυγαπημένο της άνθος, άλλα και τὸ άνθος και έν γένοι τὸ βασιλείον τών φυτῶν δέν τήν άφίνουν οὔτε στιγμήν από πλησίον τους.

Τήν φιλοξενούν ως μικροσκοπικά ωάρια, τήν συντηροῦν ως μικρόν σκώληκα, δέν τήν άρνοῦνται ένδιαίτημα ως χρυσαλίδα, οὔτε τήν άποδιώκουν ως τελείαν πεταλοῦδα.

— Τρομακτικὴ γονιμότης.

Εἶναι δὲ γονιμοτάτη και πολλάκις η γονιμότης της η μεγάλη προξενεί τρομακτικὰς καταστροφὰς εἰς τήν φυτεϊάν.

Όλοι γνωρίζομεν τήν συνήθη μικρὰν λευκὴν πεταλοῦδα, η ὁποία άφοβα πετᾷ εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ παράθυρα, πολλάκις και μέσα εἰς τὰ σπίτια μας. Οἱ έντομολόγοι τήν ὀνομάζουν *πυριδα* και έχουν γράψει πολλά διά τήν άφάνταστον γονιμότητά της. Ό Γερμανὸς φυσιοδίφης Ντόρν γράφει, ότι εἶδεν ὀλόκληρον άμαξοστοιχίαν νά σταματᾷ ένάπιον άπειροπληθῶς έξόδου πυριδῶν, αἱ ὁποῖαι εἰς μήκος διακοσίων μέτρων έσηματίζον κυριολεκτικῶς άδιαπέραστον ὄγκον. Ό αὐτὸς διηγείται, ότι αἱ σιδηραὶ τροχιαὶ εἰς δεκαπέντε μέτρων διάστημα ἦσαν κατεσπηλωμένοι από τόν πολτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε σχηματισθῆ από τὰς πυριδάς, αἱ ὁποῖαι εἶχον φονευθῆ κάτω από τοὺς τροχοὺς τής άμαξοστοιχίας.

Ό Ντόρν μάς λέγει συνάμα, ότι, μολονότι εἶναι γνωστὸν τὸ ὀλιγοχρόνιον διάστημα ποῦ χρειάζεται διά τήν μεταμόρφωσιν μιᾶς πεταλοῦδας, έν τούτοις εἰδικαὶ μελέται άπέδειξαν, ότι εἶδος τής Σενεγάλης χρειάζεται ὀλόκληρα έπτὰ έτη διά νά μεταμορφωθῆ τελείως.

— Βροχὴ από αἷμα.

Πολλά εἶδη πεταλοῦδας, ένῶ πετοῦν στὸν αέρα, άφίνουν νά πέση εἰς τήν γήν μία κοκκίνη ρευστὴ οὐσία, η ὁποία, ραντίζουσα τὰ πάντα, κάμνει νά νομίζη κανεῖς, ότι πρόκειται περι τεράτων και σημείων, τὰ ὁποῖα προεσήμαινον φοβερὰ γεγονότα η και αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Η ἱστορία, από τοῦ Γιλβέρτου μέχρι τοῦ 1608, άναφέρει άρκετὰ τοιαῦτα παραδείγματα, έως ὅτου εἰς τὸ Αἶξ τής Προβιγγίας, πρῶτος ὁ Φιμπρη έξήγησε τὸ φαινόμενον και ἠσύχασε τόν κατατρομαγμένον κόσμον.

— Μυριάδες μεταναστεύουσαι.

Έκαστος μὴν τοῦ καλοκαιριοῦ έχει και έν από τὰ διάφορα εἶδη τής πεταλοῦδας, ποῦ θα παραγάγη. Όλα ὁμως τὰ εἶδη ταῦτα δέν παύουν νά εἶναι τρομακτικῶς γόνιμα και νά μεταβαίνουν από

Σὲ ποιοὺς πυκνοὺς συλλογισμοὺς τὸ πνεῦμά σου πλα-

[νᾶται ;

Ποῦ τρέχει ; ποῦ πετᾷ γοργὰ τὸ βλέμμα τής ψυχῆς σου ;
 Ἄρά γε θύελλα έντός τοῦ στήθους σου μυκάται ἡ μαγικὴ άνάμνησις φαιδρύνει τήν μορφή σου ;

Εἰς τὰ ρεμβῶδη βλέμματα, ποῦ άπλανῆ στυλώνεις, κρύβεις ένα παράπονον και μιὰ παλῆα χαρά.
 Και εἰς τήν κόμην, ποῦ λυτὴ και μυρωμένη άπλώνεις, τόσοι φωληάζουν στοχασμοὶ ὡσάν πουλιὰ φαιδρά.

Εἰς κάθε ένα στεναγμὸ τὰ στήθη του ποῦ δίνουν γὰ κάθε μιὰ ένθύμησι πικρὰ η χαρωπὴ, πουλάκια άπ' τοὺς στοχασμοὺς τήν κόμη σου άφίνουν, εμπρός σου άμέσως σταματοῦν, και με γλυκερὰ φωνὴ σου ψάλλουν ἄσματα φαιδρὰ στὸν πόνον τής ψυχῆς σου, ποῦ κάθε ένα σταματᾷ στήν λέξιν « ένθυμήσου ».

Κι' αν η άνάμνησις αὐτὴ πικρὰ σὲ θανατόνη, τὸ ἔσμά τους τόν πόνο σου άμέσως βαλοσάμνει.
 Ἄν πάλιν μιὰ παλῆα χαρὰ θυμίζει εἰς τόν νοῦ σου, τότε τὸ ἔσμα πιὸ πολὺ εύφραίνει τήν ψυχὴ σου.

Στήν πρώτη, λύπη άπλώνεται στ' ὄραϊον πρόσωπό σου, στήν δεύτηρη, μόνη γελᾷ και λάμπει ὁ ὀφθαλμὸς σου.
 Κι' ένῶ ζητεῖς εἰς τὸ κενὸν κάτι νά συναθροίσης, γλυκὰ τὸ ἔσμα σ' έξυπνᾷ : « εἰμεθα άναμνήσεις ».

* Ἐγράφησαν ἐπὶ τῶν σχετικῶν εἰκόνων, αἰτινες ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 240 φύλλον τοῦ 'Απ' Όλα».

τόπου εἰς τόπον κατά άμέτροτητα σμήνη, τὰ ὁποῖα πολλάκις σκορπίζουν και τήν καταστροφὴν άπεράντων φυτεϊῶν. Ό μετεωρολόγος Πλουμαντόν άναφέρει, ότι ἐπὶ τρεῖς ὥρας και εἰς πλάτος ὀκτώ χιλιομέτρων έπερνούσαν εμπροσθεν τοῦ μετεωρολογικοῦ σταθμοῦ άτελεύτητα πλήθη χρυσαλίδων.

Ἄλλα τοιαῦτα πυκνότατα πλήθη, καταδιωκόμενα από άρπακτικὰ πτηνὰ, έξεκίνησαν από τὸ Μαρόκον και με ταχύτητα 18 μιλλίων τήν ὥραν έπέρασαν τὸ Γιβραλτάρ, τήν Ἰσπανίαν και διά τής Καρθαγένης και τής Βαρκελώνας έφθασαν μέχρι τής Προβιγγίας, ὅπου και διεσκορπίσθησαν.

Καταδιωκτικώτεροι ὁμως από κάθε σύνθητες άρπακτικόν, παρουσιάζονται ὄλλοι άμείλικτοι διώκται των, οἱ έντομολόγοι. Πολλοὶ έξ αὐτῶν, έκτομμυριοῦχοι εἰς εἰκοσάφραγκα η δολλάρια, άψηφοῦν κάθε ἡσυχίαν κατά τήν πλεόν καυστικήν ὥραν τής καλοκαιρινῆς μεσημβρίας, διότι τότε εἶναι η καταλληλότερα στιγμή διά νά συληφθῆ η πεταλοῦδα.

Ἄποτελεῖ δὲ τὸ κυνήγημά της μιάν από τὰς καλλιτέρας διασκεδάσεις, εἰς τὰς ὁποῖας με πολλὴν τέχνην και προθυμίαν πλείστοι ὅσοι καταγίνονται. Εἰδικαὶ συσκευαί, άφοῦ τὰς συλλάβουν, τὰς κρατοῦν εἰς τήν ζώην και άλλαι με ἐπὶ τούτῳ φάρμακα τὰς φονεύουν εἰς τήν στιγμήν.

Ἐχει και η πεταλοῦδα τὰς πονηρίας της και πρὸ πάντων η «νυμφαία» και ὁ «σουλβανός». Τὰ δύο αὐτὰ εἶδη εἶναι τὰ ὠραιότερα τής εύρωπαϊκῆς πεταλοῦδας. Καταφεύχουν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλοτέρων μεγάλων δένδρων, από τὰς ὁποῖας με καιόμενα ἀρώματα τὰς άναγκάζουν νά κατέλθουν εἰς τήν χλόην, ὅπου και συλλαμβάνονται.

— Αἰ πονηρίαὶ και η σύλληψίς της.

Ἄλλα εἶδη πεταλοῦδας συλλαμβάνονται μόνον τήν νύκτα με πολὺ περιέργους τρόπους. Διά τὸ εἶδος τοῦ «νυχτοβάτου», ὅπως εἶδος μεγάλης και ζωηρότατα χρωματισμένης πεταλοῦδας ὀνομάζεται, οἱ συλλέκται μεταχειρίζονται φανούς, τὰς ὕλους τῶν ὁποῖων αλείφουν με κολλητικὴν οὐσίαν και ἐπὶ τής ὁποῖας εἰς πληθῶρας κολλοῦν οἱ «νυχτοβάται». Σημειώσατε δὲ, ότι διά τήν νυκτερινὴν ταύτην καταδίωξιν γίνεται χρῆσις χιλιάδων τοιούτων φανῶν, με τοὺς ὁποῖους παρουσιάζεται ένα άφαντάστου μεγαλοπρεπεστάτης φωταγωγῆσεως θέσμη έπάνω εἰς άπεράντους έκτάσεις. «Αἱ ταξειδιωτικαὶ άναμνήσεις», έκδόσεως τοῦ Ἄσέτ, άναφέρουν πλείστας τοιαύτας περιγραφὰς. Ἄλλοῦ πάλιν, εἰς τὰ δάση τής Σουηδίας, τήν νύκτα αλείφουν τήν κολλητικὴν οὐσίαν εἰς τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα τὸ πρωὶ εἶναι κατάστικτα από πλήθη ποικιλοχρώμου πεταλοῦδας.

— Μερικαὶ πληροφορίαὶ.

Αἱ καλλιτέρας και αἱ τέλειαι συλλογαὶ καταρτίζονται κυρίως από τής πεταλοῦδας τής Βραζιλίας

Στὸ πρόσωπόν σου μιὰ χαρὰ άόριστος πλανᾶται, ποῦ τὸ στολίζει με περίσσεια χάρι κι' εύμορφιά· κι' εἰς τὸ λευκόν σου μέτωπο γαλήνη άποκοιμᾶται, ποῦ σὲ τήν φέρει μιὰ κρυφὴ και μαγικὴ θεά.

Κρατεῖ στα χέρια της λευκὰ και μυροβόλα κρῖνα και τήν δροσιὰ τής νεότητος στολίζει με αὐτὰ, και με φωτὸς μιὰ λαμπερὴ, παρήγορη άκτίνα φωτίζει τῶν ὄνειρων σου τὰ ὕψη τὰ άγνά.

Σὲ προσκαλεῖ ὀλόχαρη νά τήν ακολουθήσης κι' ὑπόσχεται τόν βίον σου με ρόδα νά στολίσῃ.
 Ὅτι ζητεῖς και σκέπτεσαι, λέγει, θὰ άποκτήσης κι' αἰώνια στὰ χεῖλη σου μειδιάμα θ' άνθίσῃ.
 Χαμογελᾷς και χαιρέσαι κι' εύθῶς γοργὸς ὁ νοῦς σου φαντάζεται πῶς βρίσκεται έντός τοῦ Παραδείσου.

Και ὡς τυφλὴ στὸ κάθε τι εμπρός ποῦ άντικρύσεις, τόν κόσμον ὄλον γύρω σου εύθαίμονα νομίζεις.
 Σὲ πλημμυροῖ συγκίνησις και άφθονη χαρὰ και ψάλλεις ὕμνο στήν θεά : «χαῖρε, εἰπίς γλυκερῆ».

Κι' ένῶ ζητεῖς αὐτήν πολλὰ άκόμη νά ρωτήσης, μία φωνὴ σὲ έξυπνᾷ :
 « μὴ τόσην πίστιν εἰς αὐτήν, κόρη, θὰ άπανδήσης ».

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

τῆς Χιλῆς, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Κεϋλάνης, τῆς Μαλαισίας, τῆς Ἰαπωνίας και τῆς Ὠκεανίας. Εἰς μιάν πλήρη συλλογὴν δέν λείπει οὐδέν χρώμα, δέν ὑστερεῖ καμμία εἰς άριστοτεχνικὴν εύμορφία χάρις και κομψότης. Τήν κορωνίδα ὁμως τῆς έπιτυχίας κάθε τελείως κατηρητισμένης συλλογῆς άποτελεῖ η «Ἄγριππίνα», άπαράμιλλος πεταλοῦδα, μεγέθους πολλάκις 25 έκτοστομέτρων, άπεριγράπτου τελειότητος χρωματισμοῦ συμμετρικῆς άμμοσίας. Διά μιάν τοιαύτην πέρυσιν Ἄμερικανὸς συλλέκτης εἰς τήν Κεϋλάνην έπλήρωσεν έξήντα άγγλικὰς λίρας. Οὐχί σπανίως ὁ «πλούμπος» και άλλα εἶδη άγοραζονται άντι 15 και 20 εἰκοσαφράγκων έκαστον.

— Μεταμορφώνονται εἰς... χρυσόν.

Οἱ έν Παρισίοις έντομολόγοι Ντερβίλ και υἱὸς πληροφοροῦν, ότι πέρυσιν εἰς τήν Νέα Γουινέαν εύρέθη νέον εἶδος πεταλοῦδας, τήν ὁποῖαν, διά τήν λάμψιν τῶν χρωμάτων της, ὠνόμασαν «παραδείσιον» και η ὁποία έπωλήθη εἰς τήν Εὐρώπην άντι 2 χιλ. φράγκων. Εἰδικὴ άποστολὴ, μεταβάσα από τήν Ἄμερικὴν εἰς τήν Σιέρα Λεόνεν τῆς Ἄφρικῆς, κατώρθωσε νά συλλάβῃ μιάν και μόνην από τὸ σπανιώτατον εἶδος τοῦ «άντιμάχου», άφοῦ, έκτός τῶν άλλων έξόδων τῆς άποστολῆς, ὁ άρχηγὸς αὐτῆς ὡς άμειβὴν έλαβε πεντακοσίας λίρας στεργλίνας. Ό «άντιμάχος» σήμερον στολίζει τὸ μεγαλείτερον έντομολογικόν μουσεῖον τῆς Νέας Ἰόρκης. Τὸ περίεργον εἶναι, ότι εύρέθη Ἄμερικανὸς δολλαροῦχος, ὁ ὁποῖος προσεκήρυξε, ότι προσφέρει 40 χιλ. φράγκων εἰς ὅποιον τοῦ παρουσιάσῃ ένα άκόμη «άντιμάχον». Ό δολλαριοῦχος οὔτος εἶναι ὁ δόκτωρ Στήκερ. Σημειώσατε δὲ, ότι η πλήρης συλλογὴ τοῦ κ. Στήκερ περιλαμβάνει 250 χιλ. από ὅλα τὰ εἶδη τῶν χρυσαλίδων τοῦ κόσμου. Φαντάζεσθε τώρα, ὁποῖαν σχεδόν μυθικὴν αξίαν εἰς δολλάρια άντιπροσωπεύει η περιφήμος αὐτὴ συλλογὴ, αν έπρόκειτο ποτὲ νά έκτεσθῆ πρὸς πώλησιν. Ὡστε, διά τήν ὠραϊαν και χαριτωμένην πεταλοῦδα, τὸ άνοιξιάνικο αὐτὸ κομψοτέχνημα τῆς δημιουργίας, τὸ ὁποῖον χαριτωμένο πετᾷ από άνθος εἰς άνθος και ὡς τρυφερὸς έρωμένος θερμὰ, θερμώτατα φιλεῖ κάθε μυρωδάτο λουλοῦδι διά ν' άπορροφήσῃ άπ' αὐτὸ τήν γλυκάδα και τὸ άρωμά του, άσφαλῶς ἡμπορεῖ νά εἴπη κανεῖς, ότι η σημαντικώτερα μεταμόρφωσις, τήν ὁποῖαν παθαίνει, εἶναι η μεταμόρφωσις του εἰς... χρυσόν. Τὸ μαρτυρεῖ η αξία τῆς συλλογῆς τοῦ δόκτορος Στήκερ.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Μά, πατέρα, μη στενοχωρείτε την δεσποινίδα.
 — Να την στενοχωρήσω; Αυτό της τὰ εἶπα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Θὰ ἀντελήφθη βέβαια, ὅτι δὲν εἶμαι κακὸς καὶ ἐπίσης δὲν ἔχει ἀνάγκη τῆς γνώμης ἄλλου διὰ νὰ τῆς εἰπῆ, ὅτι δὲν εἶμαι ἡλίθιος. Δὲν εἶναι ἔτσι, δεσποινίς; Δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε βέβαια, ἂν σὰς ἐπαναλάβω, ὅτι οἱ περὶ ὑμᾶς θὰ θελήσουν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν καλωσύνην σας. Σεῖς θὰ περάσετε τὴν ζωὴν σας ἀφωσιωμένη διὰ τοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων ἡ μόνη φιλοδοξία εἶναι ἡ ἱκανοποίησις τῶν συμφερόντων των, εἰς βάρος τῆς ἡσυχίας σας καὶ τῆς περιουσίας σας. . . . Ἄν ψεύδωμαι, ἂν ἀπατώμαι, δεσποινίς, εἰπήτέ μου, ὅτι δὲν ἤλθατε ἐδῶ, διὰ νὰ παραχωρήσετε εἰς τὴν ἀνεψιάν σας ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων ἀπὸ τὴν περιουσίαν σας;

Κατάπληκτος ἡ θεία ἐσιώπα.

— Ἀλλά, πατέρα, διέκοψεν ὁ Ἰωάννης, πρὸς τί ἀναμιγνύεσθε;

— Πρέπει νὰ τὴν ὑποστηρίξω· ἄλλως θὰ ἀφεθῆ ὡς πρόβατον. . . .

Ἐπειτα, στρεφόμενος πρὸς τὴν Βαλερίαν, μειδιῶν εἶπε:

— Δὲν εἶμαι, δεσποινίς, εἰς τὸ μαγικόν μου δωμάτιον, οὔτε ἔχω τὴν Θέμιν, τὸν Βούδα καὶ τὸν Νέρωνα νὰ μὲ ἐμπνέουν. Δὲν εἶμαι μάγος, καὶ δὲν ἀποφεύγω νὰ σὰς εἶπω, ὅτι εἰσδύω εἰς τὰ μυστικά σας οὐχὶ διὰ μαγείων. Ὅχι. Γνωρίζω ἀπλῶς τὸν γερο-Γκρανδιέ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ πάρη προῖκα ὁ υἱὸς του ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων. Ἴδου διατί εὐρίσκεσθε ἐδῶ! Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ἐχετε δίκαιον.

— Θέλετε μίαν συμβουλήν;

— Μάλιστα.

— Φυλάξτε τὸ χρῆμά σας. Αἱ ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων, τὰς ὁποίας προορίζετε διὰ τοὺς Λεσπερά, δὲν θὰ σὰς φέρουν εἰς ἀντάλλαγμα οὔτε πέντε λεπτῶν ἀγάπην. . . .

Ἐπειτα ὁ γέρον ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον. Ὁ υἱὸς ἐπενέβη.

— Συγχωρήσατε τὸν πατέρα μου, δεσποινίς, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ, ὅτι, ἂν σὰς ὁμιλῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ ἐκκεντρικότητα· ἐμπνέεται ἀπὸ ἕν πραγματικὸν ἐνδιαφέρον πρὸς ὑμᾶς, ἀπὸ μίαν εἰλικρινῆ φιλίαν. . . .

— Φιλίαν;

— Σὰς φαίνεται παράδοξον;

— Τῷ ὄντι. . . .

Ὁ Ἰωάννης ἐταπεινώσε τὸν τόνον τῆς φωνῆς του.

— Ἴσως εἰς τὸ μέλλον ἐννοήσετε διατί σὰς ἀγαπᾷ.

Ἐπηκολούθησε σιγή, τὴν ὁποίαν διέκοψεν ἡ νεάνις.

— Τί μὲ συμβουλεύετε, Ἰωάννη; Ἦσθε ὁ παιδικὸς φίλος τῆς ἄλλοτε. . . .

— Καὶ ἔμεινα φίλος σας ἀφωσιωμένος καὶ ταπεινός. . . .

— Τί πρέπει νὰ κάμω; ν' ἀρνηθῶ;

— Ὡστε ὁ πατήρ μου δὲν ἠπατάτο;

— Ἐμάντευσε. . . .

— Λοιπὸν, δεσποινίς, αἱ ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων εἶναι ποσὸν μέγα καὶ ἴσως ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν φανῆ ἀνάλογος πρὸς τὴν θυσίαν. Ἐν τούτοις, οὐδέποτε μίαν εὐγενῆ καρδίαν μετανοεῖ διὰ καλὴν πράξιν ποῦ ἔκαμε. . . . Δώσατε.

— Ὡ, Ἰωάννη, σὰς εὐχαριστῶ!

Ἡ νεάνις τῷ ἔτεινε τὰς χεῖρας συγκεκινημένη. Ὁ γέρον μάγος ἐσιώπα. . . .

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ συμβολαιογράφος ἐφάνη. Ἐκάλεσε τὴν Βαλερίαν εἰς τὸ ἰδιαιτερον γραφεῖόν του. Ἡ συνομιλία των ὑπῆρξε μακρά. Ὁ λειτουργὸς τῆς Θέμιδος προσεπάθησε πρὸς τὸ συμφέρον τῆς νέας νὰ τὴν ἀποτρέψῃ. Ἡ Βαλερία ἐπέμεινε. Ἐνίκησε.

Τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ Σαντεπλαῖο ἡ Βαλερία ἐπλησίασεν εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν ἀνεψιάν της καὶ τῆς εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν:

— Ἀλήθεια λοιπὸν, ἴθι ἡσο εὐτυχῆς ἂν ἐνυμφεύσο τὸν Γκρανδιέ;

— Ἄ! θεία, διατί μου ἀνανεώνεις τὴν θλίψίν μου;

— Διότι ἴσως δυνηθῶ νὰ σοῦ τὴν θεραπεύσω.

— Σὺ!

— Τί σοῦ λείπει;

— Ἀλλοίμονον! εἶμαι πτωχή.

— Ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἔκαμα πλουσίαν. Σοῦ ἐχρειάζοντο ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων. Σοῦ τὰς ἔφερα. Τὸ πᾶν εἶναι ἔτοιμον, ἔχουν διευθετηθῆ ὅλα. Μὴ κλαίης καὶ πέσε εἰς τὴν ἀγκάλην μου διὰ νὰ φιλήσης τὴν θείαν σου, τὴν ὁποίαν ὑπωπτεύθης. . . .

5. — Ἡ ὑπόθεσις τοῦ κλωστηρίου.

Ὁ γάμος τῆς Ζερμαῖν καὶ τοῦ Ἰουλίου ἐτελέσθη τὸ ἔαρ, τὸ δευτερευόντα ταξίδιον δὲν διήρκεσε πλέον τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν. Τὸ ζεῦγος μετ' αὐτὸ ἐγκατέστη εἰς Σαντεπλαῖο, ὅπου ὁ γαμβρὸς καὶ ὁ πενθερὸς ἠνοιξαν διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ κλωστηρίου Ἐχινά, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πλησίον εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Λεσπερά.

Ὁ πατὴρ τῆς Ζερμαῖν, καίτοι αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐργοστασίου του δὲν ἔβαινον καλῶς, ἐν τούτοις ἐφιλοδόξει νὰ γίνῃ ἰδιοκτῆτης καὶ τοῦ κλωστηρίου, ὥστε δὲν ἠπατάτο ὁ Μαρι-Ἀδέλ, ὅταν τὸ προεφήτευσεν.

Ἄλλως τε, ὁ μάγος δὲν εἶχεν ἀνάγκη προφητικῆς δυνάμεως διὰ νὰ ἐννοήσῃ αὐτό. Ἐπειδὴ τὸ κλωστήριον περιήλθεν ἐκ κληρονομίας εἰς τὸν κύριον Μενετρό, νέον πλουσιώτατον καὶ ἀπειρον τῶν ἐργασιῶν, ἠλπίζεν, ὅτι ἠδύνατο καὶ αὐτός, ἂν παρεχωρεῖτο εἰς συμφέρουσαν τιμὴν, νὰ τὸ ἠγόραζε διὰ τὸν υἱόν του. Συχνὰ δέ, μεταβαίνων εἰς τὸ κλειστὸν κλωστήριον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατάστασίν του, συνήντα ἐκεῖ καὶ τὸν Λεσπερά, ὅστις τὸ ἐπεσκέπτετο διὰ τοὺς ἰδίους λόγους.

Αἱ διαπραγματεύσεις τοῦ Λεσπερά καὶ τοῦ Μενετρό ἐγένοντο τῆς μεσολαβῆσει τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ Μονθερμέ, ὅστις διὰ τὰς ὑποθέσεις αὐτὰς συχνὰ μετέβαινε εἰς Σαντεπλαῖο.

Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰουλίου, δύο μῆνας μετὰ τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ του, ἀπέθανεν. Ὁ συμβολαιογράφος, ὅταν συνήντησε τὴν Βαλερίαν, τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, βλέπετε, ὅτι ἐσπεύσατε. Δὲν μὲ εἶχετε τότε ἀκούσει. Ἄν περιεμένετε δύο μόνον μῆνας, ὁ Ἰούλιος θὰ ἐνυμφεύετο τὴν Ζερμαῖν χωρὶς προῖκα, ἀφοῦ θὰ ἐξέλιπε τὸ ἐμπόδιον τοῦ πατρὸς του, καὶ σεῖς σήμερον θὰ εἶχετε περιουσίαν μεγαλειτέραν κατὰ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα, ποσόν, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς σημερινούς καιροὺς. . . .

Ἀλλ' ἡ Βαλερία δὲν μετενόει. Ἐνεθυμείτο τοὺς λόγους τοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε:

— Δὲν μετανοεῖ κανεὶς διὰ πράξιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐκ καλῆς καρδίας.

Ἐν τούτοις, ἂν δὲν μετενόει διὰ τὴν πράξιν αὐτὴν, ἠρξισεν ὁμως νὰ στενοχωρῆται διαμένουσα εἰς τὸ Σαντεπλαῖο. Μάρτυς τῆς εὐτυχίας τῆς Ζερμαῖν, βλέπουσα τὴν ἀνεψιάν της ν' ἀνοίγεται ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, ὡς κάλυξ ὑπὸ τὰς θωπείας τοῦ ἡλίου, παρακολουθοῦσα τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ὠνειρεύθη δι' ἑαυτήν, ἠσθάνετο, ἂν ὄχι ζηλοτυπίαν, ἀλλὰ δυσφορίαν καὶ ψυχικὴν βάσανον. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη, νὰ φύγῃ καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ κατέκτα ἔδαφος εἰς τὸ πνεῦμά της. Ἀλλὰ πῶς θ' ἄφινε διὰ μιᾶς ὅλας τὰς παιδικὰς της συνηθείας, πῶς θὰ διέκοπτε τὴν ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εἶχε συνειθίσει καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν συνεδέετο;

Ἀμπεταλαντεύθη πολὺ καὶ ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ.

Ὁ Μενετρό, ἀφοῦ ἔκαμεν ἄρκετὰ ταξίδια μὲ τὴν θαλαμηγόν του, ἦλθε νὰ περάσῃ ἡμέρας τινὰς τοῦ φθινοπώρου εἰς τὴν ἑπαυλίαν, ἡ ὁποία ἐξηρατο ἀπὸ τὸ κλωστήριον Ἐχινά. Τὸ τοιοῦτον δὲν ἔκαμε τόσον, ὅπως ἐπιταχύνῃ τὰς διαπραγματεύσεις, ὅσον διὰ ν' ἀλλάξῃ κάπως βίον καὶ ξεκουρασθῆ ἡμέρας τινὰς ἀπὸ τὴν τύρβην τῶν ταξιδίων.

Ὁ Μενετρό ἦτο νέος, πλούσιος, τοῦ κόσμου, φροντίζων περισσότερο διὰ τὰς τέψεις τῆς ζωῆς του, παρὰ δι' ἐμπορικὰ συμφέροντα. Ἐγένετο δεκτὸς μὲ πολλὴν προθυμίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λεσπερά, ὅστις ἠλπίζεν ἐκ τῆς γνωριμίας αὐτῆς νὰ ἐπιτύχῃ ὄρους, πωλήσεως συμφερωτέρους.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

! 'Απλή επίσκεψις εἰς τὰ Φιλανθρωπικά Καταστήματα μᾶς πείθει, ὅτι αἱ σωματικαὶ ἀρρωστειαὶ ἔμπορουν νὰ διαιρεθοῦν καὶ νὰ καταταχθοῦν εἰς διάφορα τμήματα, ἀναλόγως ποιοῦ καὶ ποσοῦ.

Σκέπτομαι, ὅτι τοιοῦτου εἶδους νοσοκομεῖα, μὲ διαιρέσεις εἰς τμήματα, μποροῦν νὰ γίνονιν καὶ διὰ τὰς ἠθικὰς παθήσεις. Δι' αὐτὸ ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ προβάλωμεν τὰ εἰνῶς τὸ σχέδιόν μας πρὸς κριταὶν τῶν εἰδικῶν :

Θὰ σχηματισθῆ ἓνας πελώριος περίβολος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ κτισθοῦν τὰ διάφορα τμήματα. Ὁ ἐπισκέπτης, καθὼς τῶρα βλέπει δεξιά καὶ ἀριστερὰ χειρουργεῖα, φθισιατρεῖα, φρενοκομεῖα, θὰ διαβάξῃ εἰς τὸν περίβολόν μας : « Ἐρωτοθεραπευτήριον », « Πενθεροῖατρειον ». ἄλλου πάλιν θὰ βλέπῃ μερικὰ ἀποσιωπητικὰ μὲ χρυσὲς τελείες, κεφαλὴν τράγου ἢ προτομὴν τοῦ Μενελάου...

Ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμος τῶν κτιρίων θὰ γίνῃ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων. Εἰς τὸ Ἐρωτοθεραπευτήριον π. χ. θὰ ἀναγραφῆ : « Εἰς μνήμην Δημητρίου Μελισσοπούλου εὐγνωμονοῦντες οἱ πολῖται ἀνατίθησιν ». Εἰς τοὺς τοίχους θὰ ὑπάρχουν φωτογραφίαι τῆς Ναταλίας Δόρυμης θὰ εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ ἡ ἀλληλογραφία μετὰ τοῦ βορραίου ἑραστοῦ τῆς εἰς ὀγκωδέστατα συναξάρια πρὸς χρῆσιν τῶν πιαχόντων.

Ἡ θεραπεία θὰ γίνεταὶ ἀπὸ ἰατροὺς ἀντιθέτου πάντοτε φύλου πρὸς τὸ φύλον τῶν ἀσθενῶν. Θὰ γίνονται ἐνέσεις μὲ ἐρωτικὸν ὄρρον, καρδιακὰ κλύσματα, πενθερικαὶ βεντουῖζες καὶ ὅτι ἄλλο ἐπινοήσῃ εἰς τότε ἡ ἐπιστήμη.

Ἡ ἀρρώστεια μὲ τ' ἀποσιωπητικὰ θὰ θεραπεύεται ἀποκλειστικῶς μόνον μὲ χειρουργικὴν ἐπέμβασιν.

Ἡ ἐγγείρησις θὰ γίνεταὶ εἰς τὸ μέτωπον καὶ θὰ ἐξάγονται οἱ « κακοήθεις ὄγκοι ». Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας αἱ νοσοκόμοι — διὰ τῶν ἀνδρῶν — θὰ προσπαθοῦν μὲ καταλλήλους ἐντριβὰς εἰς ὠρισμένα μέρη νὰ μετριάξουν τοὺς πόνους τοῦ ἀσθενοῦς. Κατὰ τὰς ὥρας τοῦ περιπάτου οἱ ἀρρωστοὶ θὰ διηγοῦνται τὰ αἰτία τῆς μολύνσεώς των.

— Τι ἦταν ἡ δική σου ;
'Ακούεται ἀναστεναγμὸς καὶ ὕστερα ἡ ἀπάντησις :
— Ἐανθειά, π' ἀνάθεμά την.

Εἰς ἄλλο πάλιν τμήμα θὰ ἀκούεται :
— Μὲ πόσους τὴν τσακώσες ;
Ὁ ἐρωτώμενος, ἀφοῦ ἐξαντλήσῃ πρὸς ἀπάντησιν ὅλα τὰ δάκτυλα τῆς ἀριστερᾶς, δαναίξεταὶ ἓνα ἀπὸ τὴν δεξιάν.

— Πάλι ἐγὼ πειὸ καλά· μὲ φθάνει τὸ ἓνα μου χέρι...

Ἡ εἴσοδος θὰ ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς φίλους· φύλαξ μὲ ἐφ' ὀπλου λόγῃ θὰ ἀπαγορεύῃ αὐστηρῶς τὴν γειννίασιν γυναικῶν, πενθερῶν καὶ ἄλλων μολυσματικῶν μικροβίων. Ὁ φίλος, ποῦ θὰ ἐπισκέπτεται τὸν ἀρρωστον, θὰ ἐρωτᾷ :

— Πῶς πέρασες ;
— Λίγο καλλίτερα· μὲ διώρισαν μπάνιο τῆς καρδιάς μὲ λυωμένο χιόνι.

Ἡ ἀν' πάσῃ ἀπὸ τὴν μετωπικὴν ἀσθένειαν, θὰ λέγῃ :

— Δόξα τῷ Θεῷ ἡ ἐγγείρησις ἐπέτυχε θαυμασίου νῶβλεπτος, φίλε μου, κάτι κόκκαλα ποῦ ἔβγαίναν ἀπὸ τὸ μέτωπόν μου...

Καὶ ὁ οἰκογενειακὸς φίλος θ' ἀπαντᾷ :
— Ἐμένα τὸ λές !...

Μετὰ τὴν θεραπείαν ὁ ἰατρός, ὅπως εἰς τοὺς κοινούς θνητούς, ἀπαγορεύει ξυνά καὶ ἄλμυρά, θὰ λέγῃ εἰς τὸν ἠθικῶς ἰχθέντα :

— Θὰ παίρνῃς 3 μεγάλας κουταλιαὶς τὴν ἡμέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ « ἀναισθητικόν » δὲν θὰ ἔχῃς οἰκογενειακοὺς φίλους· τὴν γυναῖκά σου θὰ τὴν « ἀγοράξῃς χωρὶς πενθερά », ὅπως τὴν λακέρδα χωρὶς πέτσες.

Δὲν ἔξερῶ κατὰ πόσον θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ πρότασίς μου. Ἄς ἐλπίσω ὅμως, ὅτι οἱ εὐεργέται μας, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐφείσθησαν θυσιῶν διὰ τὴν ἰδρυσιν φρενοκομείων καὶ γηροκομείων, δὲν θὰ διστάσουν νὰ σκεφθοῦν καὶ δι' αὐτὰ τὰ ἀτυχῆ θέματα τῆς καρδίας καὶ τοῦ μετώπου.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΑ ΠΟΥΛΙΑ

Μέσα ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα πολεμικὰ δημοσιεύματα, τὰς μυριονέκρους μάχας τοῦ φοβεροῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, μᾶς ἤλθε καὶ μία εἰδήσις, ἡ ὁποία διὰ πολλοὺς ἴσως ἐπέρασεν ἀπαρατήρητος.

Ὁ κόσμος, ἀπερροφημένος μὲ τὴν ἀγωνιώδη περιέργειαν διὰ τὴν τελειωτικὴν ἐκβασιν τῆς γιγαντομαχίας, ἡ ὁποία σχεδὸν ἀπὸ ἔτους διεξάγεται εἰς τὰ ἀπέραντα μέτωπα τοῦ πολέμου, βεβαίως δὲν προσέχει εἰς τόσον δευτερεύοντα πράγματα.

Ἐν τούτοις, δὲν εἶναι μικρὸν τόσον, ὅσον ἐξ ἀρχῆς ἐνομισθῆ.

Μᾶς ἀνεκοίνωσαν δηλαδὴ, ὅτι αἱ τρομακτικαὶ ὁμοβροντίαὶ τοῦ πυροβολικοῦ δὲν ἀνεστάτῳσαν, δὲν ἐθρῖμάτισαν ἕως τῶρα μόνον ὀλοκλήρους συνοικισμοὺς ἢ μεγάλα στρατόπεδα καὶ πυκνοτάτας λεγεῶνας, ἀλλ' ἀνεστάτῳσαν συνάμα καὶ ἓνα αἰώνιον νόμον.

Μετασαλεύονται λοιπὸν καὶ οἱ αἰώνιοι νόμοι, τῶν ὁποίων ἡ διαχάραξις, κανονισμένη ἀπὸ αὐτὴν τὴν μεγαλοδύναμον θέλησιν τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ, ἐξακολουθεῖ τὴν αὐτὴν ἀμετάβλητον πορείαν τῆς.

Φάνεται, ὅτι καὶ αὐτοὶ ὠρισμένως μετασαλεύονται, ἀφοῦ εἶδαν καὶ ἐγνώρισαν, ὅτι μετανάστευσις τόσων ἑκατομμυρίων, ὀπλισμένων μέχρις ὀδόντων, ἐξικονεῖζον τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον μὲ πρωτοφανῆ ἀναστάτῳσιν ἀνάμεσα εἰς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς Γῆς.

Λοιπὸν, κατὰ τὸ γνωστὸν ἀπὸ εὐρωπαϊκὰ δημοσιεύματα, καὶ αὐτὰ τὰ σμήνη τῶν ἀποδημητικῶν πετηνῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, διερχόμενα τὴν ἀνωθεν τῶν σημερινῶν πεδίων τοῦ πολέμου διεύθυνσιν, διασκορπίζονται εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου, διὰ νὰ προαναγγείλουν τὴν ἀνοιξιν, τὴν χαράν, τὴν βασιλείαν τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς ἀναγεννωμένης ζωῆς, ἐφέτος κυριολεκτικῶς ἔχασαν τὰ νερά τους, καὶ, τρομαγμένα, ἀποπληθύνοντα ἀγνωστον ποῦ, εἶναι ἐπίσης ἀγνωστον πῶς καὶ ποῦ κατευθύνονται.

Εὐρέθησαν ἔξαφνα ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἀπέραντα μέτωπα τοῦ πολέμου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ θάνατος καὶ ἡ καταστροφή, ἐν εἶδει σράμπελ ἢ τηλεβόλου τῶν 42, ἔρριπτον σὰν στίχνα μυριάδεις ἀνθρωπίνων ὑπέρβειων, ὁ δὲ καπνός, ἡ ἀπόπνοια τῆς πυρίτιδος καὶ οἱ στεναγμοὶ τοῦ θνήσκοντος εἰς τὸ ἐνδοξὸν πεδῖον τῆς τιμῆς, προσκρούσαντα εἰς τὰ λεπτὰ καὶ εὐμίσθητα αἰσθητήριά των, τὰ ἔκαμε νὰ αἰσθανθοῦν φρίκην, νὰ τραποῦν δὲ διὰ τοῦτο εἰς ἄτακτον φυγὴν, διὰ νὰ μὴ ἀντικρούσων πλέον ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν ἀπ' αἰῶνος ἦτοχον καὶ κανονικὸν βίον τους συνήνησαν τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην.

Καὶ ἡ μὲν ἀγωνία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου διὰ τὰ ἐκτυλισσόμενα μεγάλα γεγονότα ἴσως δὲν θὰ δόσῃ σημασίαν εἰς τὴν μετασάλευσιν ἑνὸς οἰκείου νόμου. Ἄλλ' ὁ αὐστηρὸς ἱστορικὸς κριτῆς τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος ἀργότερον θὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὴν φιλοσοφίαν τῆς σημερινῆς πανευρωπαϊκῆς γιγαντομαχίας, ἀπὸ τὴν σελίδα αὐτὴν πόσα καὶ πόσα δὲν ἔχει νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του !

Ἐκτός εἰς ἐπέληθῃ ἐποχῇ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀναστάτῳσις θὰ θεωρῶνται κάτι ἀναχρονισμοὶ καὶ ἀνήκει εἰς χρόνους, διὰ τοὺς ὁποίους εἴτε ὡς ἀνάγνωσμα θὰ ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταὶ λόγος.

Εἰς τοῦτο ὠρισμένως θὰ συντελέσῃ ἡ μετάδοσις τῆς εἰδήσεως, ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν πολέμων, καὶ μάλιστα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ, καὶ αὐτὰ τὰ ἀθώοτατα πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐστρεψιν τὸ πρόσωπόν τους καὶ ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν, ἀφοῦ τὸ γλυκὺ καὶ μελφδικώτατον ἄζμά τους κάθη ἄλλο, παρὰ τοιαύτας εἰκόνας ἤρμοζεν.

Ἄλλ' ἀδιάφορον.

Μήπως δὲν τὰ ἀντικατέστησεν ὁ κόραξ καὶ ἡ κουκουβάγια, τὰ δύο αὐτὰ τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ θανάτου πουλιά ;

Ἄς...

Γάμοι. — Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν, ὅτι τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν Τσεγκέλκιο καὶ ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ οἱ γάμοι τοῦ γνωστοῦ ἐν τῇ ἀγορῇ τῆς ἡμετέρας πόλεως κ. Θωμᾶ Χρ. Καλοῦδη μετὰ τῆς ἀξιεράστου δεσποινίδος Μαριάνθης Ἄλ. Ἐμμανουηλίδου, ἀνεψιάς τοῦ γνωστοῦ τυπογράφου κ. Ἄν. Χ. Ἀναστασιάδου, παρανύμφου γενομένου τοῦ συμπαθοῦς ἐν τοῖς ἐμπορικῶν κύκλοις καὶ καλλίστου νέου κ. Ἀντωνίου Κ. Κασσίου. Τοῖς οὕτως εὐαχρόστως συζυγθεῖσιν εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνέφελον καὶ μετὸν ταντὸς ἀγαθοῦ.

Θάνατος. — Ἀπεβίωσε τὴν Τρίτην ἐν Μακρίκιο καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐκηδεύθη μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν ὁ ἰατρός Γεώργιος Α. Βενετζανόπουλος. Ὁ ἀείμνητος διεκρίνετο διὰ τὸ μελλίχιον, εὐγενὲς καὶ φιλάνθρωπον τοῦ χαρακτήρος του, ὦν ἐνεκα μεγάλως ἐξέτιμᾶτο παρὰ τὴν κοινότητι Μακρίκιο, εἰς ἣν ὁ θάνατός του προὔξενε βαθεῖαν λύπην. Συλλυπούμενοι τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ μεταστάντος καὶ τῇ κοινότητι, ἣτις ἐν τῷ προσώπῳ του ἐστέρηθη χρηστοῦ αὐτῆς μέλους καὶ ἐπιστήμονος καλοῦ, εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Ὑψιστος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων.

Μνημόσυνα. — Ἀύμιον τελεῖται ἐν τῷ ἱερῷ ναῶ τῶν Εἰσοδίων τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήτου Ἀθανασίου Πηνιατώρου. Καλοῦνται οἱ φίλοι, ὅπως συγκεντρωθῶσι κατ' αὐτό.

— Ἀύμιον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Τριάδος Καδήκιο τελεῖται τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ πολυκαλοῦ νέου Δημητρίου Ν. Πολίτου, οὐανὸς ὁ σκληρὸς θάνατος τοσαύτην κατέλιπε λύπην εἰς πάντας τοὺς γνωρίσαντας αὐτὸν καὶ τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα παραθέτομεν.

Ἐναρξεις σπουδῶν. — Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἤρχισε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, ἐν τῇ ἰδιωτικῇ σχολῇ τῆς κ. Βυτινίου, ὁ Ἐδουάρδος Σκλάβος, υἱὸς τοῦ κ. Ἰωάννου Σκλάβου, ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Φάρων εὐχόμεθα εἰς τὸν μικρὸν ἡμῶν φίλον τάχειαν αὐτῶν ἀποπεράτωσιν, ἀνευ πολλῶν νηστειῶν καὶ ξύλου. — Ν. Σ.

Κινηματογράφοι. — Τὸ Σινεμά « Ὀττομάν » δίδει τὴν ἑβδομάδα ταύτην τὴν 3 καὶ 4 σειρὰν τοῦ « Φαντομάς », ὁ ὁποῖος κατεκτησεν ὀπίρους συμπαθείας. Καὶ αἱ ἄλλαι ταινίαι του εἶναι ἐκλεκταὶ καὶ ἐνδιαφέρουσαι.

— Ὁ « Κοσμογράφος », ὁ γνωστὸς καὶ λαϊκώτατος κινηματογράφος τοῦ Δημητρίου Κήπου τοῦ Ταξιῆ, μετεφέρθη εἰς τὸ πύθον Ἰπποδρόμιον (Μαπέγε), ὅπου ἀπὸ τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἤρχισε τὰς ἐργασίας του μὲ ἔκτακτον ἐπιτυχίαν. Ἡ ποιικιλία τοῦ προγράμματός του εἶναι μοναδική, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ ὤρισε καὶ τίμημα εἰσόδου μόνον 60 παράδες.

— Ὁ κινηματογράφος « Σαντράλ » (Σιτέ-Συρι) ἐξακολουθεῖ μὲ τὸ ὠραῖον πρόγραμμά του νὰ συγκεντρῶνῃ πλὴν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον.

Ὁ κῆπος Ταξιῆ εἶναι τὰς καθημερινὰς καὶ ἐργατὰς κέντρον τοῦ καλοῦ κόσμου.

